

Prezes Rady Ministrów

Donald Tusk

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-42-24

Pan Szymon HOŁOWNIA
Marszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi projekt ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Sprawiedliwości oraz Minister Spraw Zagranicznych.

Z poważaniem
Donald Tusk
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

**o ratyfikacji Międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed
wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r.**

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel związania Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją

W dniu 25 czerwca 2013 r. Rzeczpospolita Polska podpisała Międzynarodową Konwencję w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem (dalej jako „Konwencja”; przepisy przywoływane w niniejszym uzasadnieniu bez wskazania aktu prawnego odnoszą się do Konwencji). Pojęcie to obejmuje pozbawienie wolności przez funkcjonariuszy państwa – albo osoby działające z upoważnienia, z pomocą lub za wiedzą państwa – któremu towarzyszy odmowa przyznania faktu pozbawienia wolności lub ukrywanie losu lub miejsca pobytu osoby zaginionej, co sytuuje tę osobę poza ochroną prawa. Konwencja zobowiązuje państwa do ścigania i karania wymuszonych zaginięć oraz do zapobiegania im.

Mimo upływu ponad 10 lat od podpisania Konwencji, Rzeczpospolita Polska dotychczas jej nie ratyfikowała. W tym czasie ukształtowała się już praktyka wykładni i stosowania tego instrumentu, a 72 państwa stały się stronami Konwencji, w tym większość państw Rady Europy. Konwencję ratyfikowało 18 państw Unii Europejskiej (dalej jako „UE”), a mianowicie Austria, Belgia, Chorwacja, Czechy, Dania, Finlandia, Francja, Grecja, Hiszpania, Litwa, Luksemburg, Malta, Niderlandy, Niemcy, Portugalia, Słowenia, Słowacja i Włochy. W ostatnim czasie, już po etapie konsultacji międzyresortowych wniosku ratyfikacyjnego, tj. w dniu 14 maja 2024 r. Konwencję ratyfikowały Republika Południowej Afryki oraz Tajlandia. W obecnej sytuacji międzynarodowej nie bez znaczenia jest to, że Konwencję ratyfikowała także Ukraina. Zarzuty postawione przez Międzynarodowy Trybunał Karny Prezydentowi Federacji Rosyjskiej Władimirowi Putinowi oraz rosyjskiej Komisarz ds. Praw Dziecka Marii Lwowej-Bielowej odnoszą się właśnie z czynów o znamionach wymuszonego zaginięcia (odbieranie dzieci rodzicom i ukrywanie informacji o ich miejscu pobytu w celu ich wynarodowienia).

Zgodnie z przepisem art. 26 Konwencji utworzono Komitet do Spraw Wymuszonych Zaginięć (dalej jako „Komitet”) w celu realizacji zadań wynikających z Konwencji. Państwa strony Konwencji, przy ratyfikacji bądź później, mogą złożyć oświadczenie o uznaniu kompetencji Komitetu w zakresie przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień:

- przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jego jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia przez państwo stronę postanowień niniejszej Konwencji (zawiadomienia indywidualne – art. 31 Konwencji);

- w których państwo strona twierdzi, że inne państwo strona nie wypełnia swoich zobowiązań wynikających z Konwencji (zawiadomienie międzypaństwowe – art. 32 Konwencji).

Dotychczas 31 państw złożyło oświadczenie o uznaniu kompetencji Komitetu, przy czym 26 oświadczeń dotyczyło obu rodzajów zawiadomień, 3 państwa uznało kompetencje w zakresie zawiadomień indywidualnych, a 2 – odnośnie do zawiadomień międzypaństwowych. Spośród tych 31 państw, jedynie 2 (Sri Lanka i Ukraina) nie są stronami Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego, sporządzonego w Rzymie dnia 17 lipca 1998 r. (Dz. U. z 2003 r. poz. 708 oraz z 2018 r. poz. 1753).

Konwencja jest jednym z tzw. „podstawowych instrumentów” (*core instruments*) Organizacji Narodów Zjednoczonych (dalej jako „ONZ”) z zakresu praw człowieka, a jej przedmiot jest powszechnie uważany za niezwykle istotny. Wymuszone zaginięcia stanowią poważny problem w wielu państwach świata, w tym za wschodnią granicą Rzeczypospolitej Polskiej (np. w trakcie agresji Federacji Rosyjskiej na Ukrainę czy też prześladowań opozycji w Republice Białorusi). Nawet jeżeli brakuje sygnałów świadczących o istnieniu problemu wymuszonych zaginięć w Rzeczypospolitej Polskiej, przystąpienie do Konwencji ma istotny sens. Im bowiem większa liczba państw przystępuje do takich instrumentów, tym bardziej umacnia się międzynarodowy konsensus potwierdzający niezgodność danej praktyki z podstawowymi zasadami prawa międzynarodowego. Ułatwia to zwiększenie presji i pociąganie do odpowiedzialności państw, dopuszczających się takich praktyk. Brak ratyfikacji konwencji prawno-człowieczych przez państwa tylko z tego względu, że same nie dopuszczają się określonych naruszeń, podważa koncepcję zbiorowej odpowiedzialności społeczności międzynarodowej za przestrzeganie praw człowieka, umacnia państwa dokonujące naruszeń w przekonaniu o ich niewielkiej wadze i przyczynia się do poczucia bezkarności sprawców.

Ponadto udział w Konwencji nie ogranicza się tylko do zapewnienia zgodności krajowych ram prawnych z jej standardami, ale dzięki wymianie doświadczeń i odmiennych perspektyw przyczynia się do pogłębienia wiedzy ogólnej, zrozumienia istoty problemu i wypracowania dobrych praktyk w danym temacie. Jako że Konwencja zawiera regulacje dotyczące współpracy prawnej między państwami w ściganiu naruszeń, powiększenie liczby państw stron o Rzeczpospolitą Polską pomoże skuteczniej zwalczać proceder wymuszonych zaginięć przez społeczność międzynarodową. Przystąpienie do Konwencji umożliwi wreszcie wpływanie przez Rzeczpospolitą Polską na treść zaleceń międzynarodowych wypracowywanych na gruncie Konwencji i na sposób jej wykładni.

Jednocześnie należy podkreślić, że brak związania się Konwencją przez Rzeczpospolitą Polską, mimo upływu ponad 10 lat od jej podpisania, może sprawiać niezasadne wrażenie, że Rzeczpospolita Polska ma problemy ze zgodnością swojego prawa lub praktyki z przewidzianymi w niej standardami lub że próbuje ukryć naruszenia przed organami międzynarodowymi. Może być też interpretowany jako brak poparcia lub faktyczne przyzwolenie na naruszenia przepisów Konwencji. Takie są bowiem najczęstsze przyczyny długotrwałego nieprzystępowania przez państwa do konwencji prawno-człowieczych.

2. Różnice między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

„Wymuszone zaginięcie” to zatrzymanie, areszt, porwanie lub inna forma pozbawienia wolności przez funkcjonariuszy państwa albo osoby lub grupy osób działające z upoważnienia albo z pomocą lub za wiedzą państwa, kiedy towarzyszy temu odmowa uznania faktu pozbawienia wolności lub ukrywanie losu lub miejsca pobytu osoby zaginionej, co sytuuje tę osobę poza ochroną prawa (art. 2 Konwencji). Ten ostatni aspekt sprawia, że przy wymuszonych zaginięciach istnieje szczególnie duże ryzyko stosowania tortur.

Używane w Konwencji pojęcie „pozbawienie wolności” należy rozumieć szerzej niż tylko jako zatrzymanie, tymczasowe aresztowanie lub odbywanie kary pozbawienia wolności. Obejmuje ono w szczególności także umieszczenie w takich placówkach, jak policyjna izba dziecka, młodzieżowy ośrodek wychowawczy, młodzieżowy ośrodek socjoterapii, strzeżony ośrodek lub inne miejsce pozbawienia wolności cudzoziemców oczekujących na lotniskach na wydalenie, izba wytrzeźwień, dom pomocy społecznej, szpital lub inna placówka przymusowego leczenia.

Na mocy Konwencji państwa strony zobowiązane są podjąć wszelkie niezbędne kroki, aby nikt nigdy nie był poddany wymuszonemu zaginięciu (art. 1). Powinny również podjąć działania celem zbadania wymuszonych zaginięć popełnionych przez osoby lub grupy osób działające bez upoważnienia, wsparcia czy przyzwolenia państwa i wymierzenia sprawiedliwości osobom odpowiedzialnym (art. 3).

Konwencja wprowadza wyraźny zakaz wymuszonych zaginięć jako zbrodni prawa międzynarodowego (art. 4), której istotą jest odmowa przyznania faktu pozbawienia wolności i odmowa dostępu do informacji na temat losu osoby pozbawionej wolności. Obecnie prawo polskie penalizuje czyn o znamionach wymuszanego zaginięcia jako odrębne przestępstwo tylko jeżeli jest zbrodnią przeciwko ludzkości, tj. zostało popełnione w ramach masowego zamachu lub choćby w jednym z powtarzających się zamachów skierowanych przeciwko

grupie ludności podjętych w celu wykonania lub wsparcia polityki państwa lub organizacji (art. 118a § 2 pkt 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2024 r. poz. 17, dalej jako „k.k.”). Ratyfikacja Konwencji zrodzi obowiązek wprowadzenia do k.k. odrębnego przestępstwa wymuszonego zaginięcia popełnionego także poza szczególnym wyżej wskazanym kontekstem sytuacyjnym.

Konwencja nakłada na państwa strony obowiązek osądzenia i odpowiednio surowego ukarania nie tylko sprawców wymuszonych zaginięć, lecz również tego, kto zleca, namawia bądź nakłania do popełnienia, usiłuje popełnić, współdziała lub uczestniczy w wymuszonym zaginięciu, a także przełożonego, który wiedział lub świadomie zlekceważył informacje, które jasno wskazywały, że podwładni pozostający pod jego rzeczywistą władzą i kontrolą popełniali lub zmierzali do popełnienia przestępstwa wymuszonego zaginięcia, sprawował rzeczywistą odpowiedzialność i kontrolę nad działalnością związaną z przestępstwem wymuszonego zaginięcia i nie podjął wszystkich niezbędnych i należytych środków będących w jego mocy, aby zapobiec lub powstrzymać popełnienie przestępstwa wymuszonego zaginięcia, lub nie skierował sprawy do właściwych organów celem ścigania. Rozkazy oraz polecenia wydane przez władze publiczne, cywilne, wojskowe lub jakiegokolwiek inne nie mogą być powoływane jako usprawiedliwienie przestępstwa wymuszonego zaginięcia (art. 6). Prawo polskie przewiduje odpowiedzialność karną tego, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego swoim działaniem ułatwia jej jego popełnienie; jeżeli sprawca działa przez zaniechanie, dla pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej konieczne jest, aby postępował wbrew prawnemu, szczególnemu obowiązkowi niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego (art. 18 § 3 k.k.). Po ratyfikacji Konwencji będzie konieczne uzupełnienie obowiązujących przepisów o przepis przewidujący odpowiedzialność przełożonego, który „dopuszczył” do wymuszonego zaginięcia. Obecnie odpowiedzialność taka jest przewidziana tylko jeżeli dane wymuszone zaginięcie było zbrodnią przeciwko ludzkości (art. 126b k.k.).

Obowiązek ścigania i karania rozciąga się nie tylko na terytorium danego państwa, ale również inne obszary, które znajdują się pod jego jurysdykcją. Obowiązek ten przybiera postać *aut dedere aut iudicare* (art. 11). Jurysdykcja państwa strony jest rozpatrywana także wtedy, gdy sprawca wymuszonego zaginięcia jest jego obywatelem albo gdy ofiara posiada jego obywatelstwo, w tym ostatnim wypadku – jeżeli państwo obywatelstwa uzna osądzenie sprawy za stosowne (art. 9). Prawo polskie spełnia wyżej opisany standard (art. 109–114 a k.k.).

Każdy oskarżony o popełnienie zbrodni wymuszonego zaginięcia ma prawo do rzetelnego procesu przed powołanym ustawą, właściwym, niezależnym i bezstronnym sądem (art. 11 ust. 3).

Dla celów ekstradycji pomiędzy państwami stronami, wymuszone zaginięcie nie będzie traktowane jako przestępstwo polityczne, przestępstwo związane z przestępstwem politycznym lub popełnione z powodów politycznych. W związku z tym, wniosek o wydanie dotyczący tego przestępstwa nie może zostać rozpatrzony odmownie tylko na tej podstawie. Przestępstwo wymuszonego zaginięcia będzie uważane za przestępstwo uzasadniające wydanie i podlega włączeniu do wszelkich umów o ekstradycji zawartych między państwami stronami przed wejściem w życie Konwencji. Państwa strony zobowiązują się nadto włączyć przestępstwo wymuszonego zaginięcia jako przestępstwo uzasadniające wydanie do umów o ekstradycji, które zostaną między nimi zawarte. W każdym przypadku wydanie będzie poddane warunkom przewidzianym przez prawo państwa wezwanego lub przez odpowiednie umowy o ekstradycji, włączając w to, w szczególności, warunki związane z minimalnym wymiarem kary oraz podstawami, na których państwo wezwane może odmówić wydania lub uzależnić je od określonych warunków. Żadne z postanowień Konwencji nie może być jednak interpretowane jako nakładające obowiązek wydania, jeżeli wezwane państwo strona ma istotne powody, aby przypuszczać, że wniosek został złożony w celu ścigania lub ukarania osoby z uwagi na jej płeć, rasę, religię, obywatelstwo, pochodzenie etniczne, poglądy polityczne lub przynależność do określonej grupy społecznej, albo że zastosowanie się do wniosku spowodowałoby szkodę dla tej osoby z powodu którejkolwiek z tych okoliczności (art. 13). Ponadto Konwencja stanowi, że nie można wydalić, dostarczyć („*surrender*”) ani zwrócić („*refouler*”) osoby do państwa, w którym może grozić jej wymuszone zaginięcie (art. 16). W tym zakresie przepisy Konwencji są zgodne z prawem polskim.

Na warunkach określonych przez prawo krajowe wezwanego państwa strony lub na podstawie odnośnych umów międzynarodowych, państwa strony udzielą sobie w jak największym zakresie wzajemnej pomocy prawnej dotyczącej postępowań karnych prowadzonych w związku z przestępstwem wymuszonego zaginięcia (art. 14). Współpraca powinna obejmować także pomoc ofiarom wymuszonych zaginięć, poszukiwanie i uwalnianie osób zaginionych, a w przypadku śmierci ekshumację i identyfikację takich osób oraz zwrot ich szczątków (art. 15).

Konwencja zawiera przepisy mające na celu zapobieganie wymuszonym zaginięciom. Przede wszystkim osoby pozbawione wolności muszą być przetrzymywane w oficjalnym miejscu zatrzymania i podlegać rejestracji. Osoby pozbawione wolności muszą mieć zapewnione prawo

do kontaktu ze światem zewnętrznym, zwłaszcza z rodziną i pełnomocnikiem, mają też prawo do opieki dyplomatycznej (art. 17 i art. 18).

Art. 17 ust. 2 lit f Konwencji dotyczy prawa do sądowego środka prawnego w razie wymuszonego zaginięcia. W zakresie, w jakim przyznaje on uprawnienie osobie pozbawionej wolności, nie wymaga zmian w polskim ustawodawstwie (decyzje w przedmiocie pozbawienia wolności są zaskarżalne).

Przepis przewiduje nadto uprawnienie rodziny, obrońcy lub pełnomocnika do zainicjowania postępowania przed sądem w celu orzeczenia w kwestii legalności pozbawienia wolności i ewentualnego natychmiastowego zwolnienia. Prawo polskie przewiduje możliwość złożenia przez te osoby zawiadomienia o przestępstwie. Wskazać też należy na bardzo szeroką rolę niezależnego sądu we wszczętym w wyniku takiego zawiadomienia postępowaniu przygotowawczym oraz na to, że prowadzone jest ono przez niezależnego od władzy wykonawczej prokuratora. Nadto, w razie powzięcia decyzji o zaniechaniu ścigania pokrzywdzony lub jego pełnomocnik albo przedstawiciel ustawowy może złożyć do sądu zażalenie na negatywną dla siebie decyzję procesową prokuratora. Na zasadach określonych w ustawie osoby te mogą złożyć do sądu subsydiarny akt oskarżenia i własnym działaniem zainicjować sądowe postępowanie karne przeciwko sprawcy.

Kontrola nad zasadnością, legalnością i prawidłowością pozbawienia wolności może być sprawowana także przez sądy powszechne na podstawie art. 23 i art. 24 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2024 r. poz. 1061, dalej jako „k.c.”). Jak bowiem wynika z uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1986 r. (III CZP 17/86), „w sprawach o ochronę dobra osobistego w postaci wolności (art. 24 § 1 k.c.), naruszonego na skutek lub w związku z pozbawieniem wolności obywatela przez funkcjonariusza organów ścigania lub ochrony bezpieczeństwa publicznego, zakresem badania sądu objęte są także kwestie dotyczące okoliczności pozbawienia wolności i prawidłowości stosowania przepisów prawnych regulujących tę instytucję”.

Art. 17 ust. 3 Konwencji przewiduje prowadzenie „jednego lub wielu aktualnych rejestrów” obejmujących szczegółowe dane o osobach pozbawionych wolności. Polski system rejestracji osób pozbawionych wolności nie zawiera luk i jest zgodny z Konwencją.

Art. 19 Konwencji przewiduje, iż dane osobowe, włączając w to dane medyczne i genetyczne, które są zbierane lub przekazywane w ramach poszukiwania osoby zaginionej nie będą używane ani udostępniane w celach innych niż poszukiwanie osoby zaginionej lub

postępowaniu karnym dotyczącym przestępstwa wymuszonego zaginięcia albo realizacji prawa do uzyskania odszkodowania. Gromadzenie, przetwarzanie, używanie oraz przechowywanie danych osobowych, włączając w to dane medyczne i genetyczne, nie może naruszać ani skutkować naruszeniem praw człowieka, podstawowych wolności oraz godności osoby ludzkiej. Celem tego przepisu jest zabezpieczenie ofiary wymuszonego zaginięcia i osób współpracujących przy jej poszukiwaniu przed arbitralnym działaniem państwa (wykorzystaniem zebranych danych przeciwko nim). Prawo polskie w pełni cel ten realizuje. Prowadzone w Rzeczypospolitej Polskiej systemy gromadzenia i przetwarzania informacji kryminalnych oraz danych osobowych nie naruszają godności osoby ludzkiej, nie ingerują nadmiernie w prywatność obywateli i służą zwalczaniu przestępczości oraz ochronie porządku i bezpieczeństwa publicznego.

Państwa strony zobowiązane są do szkolenia osób, które mogą brać udział w nadzorowaniu lub postępowaniu z osobami pozbawionymi wolności, w sposób obejmujący konieczną edukację oraz informacje w zakresie stosowania Konwencji (art. 23).

Konwencja pojęciem „ofiary” wymuszonego zaginięcia obejmuje nie tylko osoby bezpośrednio dotknięte (poddane wymuszonemu zaginięciu), ale także każdego, kto w wyniku wymuszonego zaginięcia doznał bezpośredniej szkody (art. 24). Chodzi tu przede wszystkim o członków rodzin osób zaginionych. Każda ofiara ma prawo poznać prawdę na temat okoliczności wymuszonego zaginięcia, postępu i rezultatów śledztwa oraz losu zaginionego. Ofiara ma prawo do zadośćuczynienia oraz niezwłocznego, sprawiedliwego i adekwatnego odszkodowania. Prawo do zadośćuczynienia obejmuje odszkodowanie za szkody materialne i moralne oraz, stosownie do okoliczności, inne formy zadośćuczynienia, jak: restytucja, rehabilitacja, zadośćuczynienie, w tym przywrócenie godności i dobrego imienia, gwarancja niepowtórzenia. Przepisy polskiego prawa cywilnego, w szczególności o odpowiedzialności Skarbu Państwa, dają ofiarom wymuszonych zaginięć wystarczającą ochronę w omawianym zakresie.

Państwa strony zobowiązały się poszukiwać i uwalniać zaginione osoby, a w przypadku śmierci takich osób – szanować ich szczątki i zwrócić je do kraju pochodzenia. Państwa powinny także zagwarantować prawo do swobodnego stowarzyszania się w organizacjach próbujących ustalić okoliczności wymuszonego zaginięcia i los zaginionych oraz pomagających ofiarom wymuszonych zaginięć (art. 24).

Konwencja zawiera przepisy dotyczące ochrony dzieci w kontekście wymuszonych zaginięć. Stają się one ofiarami na skutek wymuszonego zaginięcia rodziców lub opiekunów albo kiedy

zostają porwane i oddane rodzinie zastępczej (bardzo często powiązanej ze sprawcą wymuszonego zaginięcia) oraz na skutek urodzenia się podczas pozbawienia wolności matki, kiedy to dziecko trafia do rodziny zastępczej. Aby zapobiec tego rodzaju zjawiskom, każde państwo strona jest zobowiązane zapobiegać oraz karać bezprawne zabieranie dzieci – ofiar wymuszonych zaginięć; dzieci, których ojciec, matka lub inny opiekun prawny jest poddany wymuszonemu zaginięciu lub dzieci urodzonych w czasie pozbawienia wolności będącej ofiarą wymuszonego zaginięcia. Każde państwo powinno podjąć wszelkie środki w celu odszukania i zidentyfikowania takich dzieci oraz zwrócenia ich do rodzin pochodzenia. W tym kontekście istotne jest dokładne weryfikowanie wszelkich przypadków adopcji w tych państwach, w których istnieje system adopcji, aby zapobiegać lub unieważniać adopcję dzieci będących ofiarami wymuszonych zaginięć. Prawo polskie jest w tym zakresie zasadniczo zgodne z przepisami Konwencji (art. 25).

Zwrócić jednak uwagę należy na to, że art. 25 ust. 4 *in fine* Konwencji stanowi, że państwa strony, które dopuszczają system adopcji będą posiadały właściwe procedury prawne mające na celu badanie procedur adopcji oraz, stosownie do okoliczności, unieważnianie wszelkich przypadków adopcji, które zapoczątkowane były wymuszonym zaginięciem.

Stosownie do art. 125¹ § 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2023 r. poz. 2809, dalej jako „k.r.o.”) w Rzeczypospolitej Polskiej nie ma możliwości rozwiązania przysposobienia, o którym mowa w art. 119¹ k.r.o. Jest to tzw. „przysposobienie całkowite” lub „pełne nierozwiązywalne”. Może być ono orzeczone, gdy:

- 1) oboje rodzice wyrażą zgodę na przysposobienie ich dziecka w przyszłości bez wskazania osoby przysposabiającego;
- 2) jedno z rodziców wyraziło taką zgodę, a zgoda drugiego rodzica nie jest potrzebna, tj. gdy drugi rodzic jest pozbawiony władzy rodzicielskiej albo jest nieznany albo nie żyje;
- 3) rodzice dziecka są nieznani albo nie żyją, a sąd opiekuńczy w orzeczeniu o przysposobieniu tak postanowi.

Brak możliwości rozwiązania takiego przysposobienia, w razie gdyby było ono zapoczątkowane wymuszonym zaginięciem, należy uznać za sprzeczny z Konwencją. Jednakże prawo międzynarodowe pozwala na dostosowanie zakresu zobowiązań wynikających z Konwencji do prawa krajowego. Stosownym środkiem jest złożenie zastrzeżenia. Zastrzeżenie to jednostronne oświadczenie, składane przez państwo przy ratyfikacji traktatu, mocą którego zmierza ono do wykluczenia lub modyfikacji skutku prawnego pewnych postanowień traktatu w ich zastosowaniu wobec siebie. Rzeczpospolita Polska składała już zastrzeżenia do umów

międzynarodowych z zakresu praw człowieka, np. do Konwencji o prawach dziecka, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r. (Dz. U. z 1991 r. poz. 526) lub Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 13 grudnia 2006 r. (Dz. U. z 2012 r., poz. 1169, z późn. zm.).

Za złożeniem zastrzeżenia przemawia nie tylko to, że przysposobienia zapoczątkowane wymuszonym zaginięciem w Rzeczypospolitej Polskiej realnie nie występują, ale przede wszystkim to, że zakaz rozwiązywania przysposobienia całkowitego (który ma charakter bezwzględny, niezależny od przyczyn żądania rozwiązania takiego przysposobienia, niedopuszczający żadnych w tym względzie wyjątków) był świadomym wyborem ustawodawcy, mającym na celu jak najpełniejsze zbliżenie rodziny powstałej w wyniku tego rodzaju przysposobienia do rodziny naturalnej, w której wychowuje się dziecko. Obecnie obowiązujące unormowania dotyczące przysposobienia całkowitego powodują bowiem utratę naturalnego stanu cywilnego i wprowadzają zasadę niedopuszczalności jego dochodzenia w przyszłości, zgodnie z art. 124¹ k.r.o. i art. 71 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. – Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 1378 i 1615, dalej jako „p.a.s.c.”) oraz objęcia takiego przysposobienia tajemnicą (art. 73 p.a.s.c.). W myśl powyższych przepisów, w razie orzeczenia przysposobienia całkowitego sporządza się nowy akt urodzenia dziecka, w którym jako rodziców wymienia się przysposabiających, a aktu dotychczasowego nie ujawnia się.

Zastrzeżenie złożone przy ratyfikacji będzie mogło być w każdym czasie cofnięte. Będzie brzmieć: *„Podkreślając znaczenie wcześniejszej weryfikacji warunków adopcji, w najlepszym interesie dziecka, i tym samym mając zastrzeżenia co do odrębnej procedury unieważnienia adopcji, uznając jednak możliwość ponownego rozpatrzenia lub rozwiązania adopcji w wyjątkowych przypadkach, Rzeczpospolita Polska uważa, że nie jest związana postanowieniami artykułu 25 ustęp 4 Międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r., w odniesieniu do unieważnienia adopcji dzieci, o której mowa w jej artykule 25 ustęp 1 litera a.”*

Dnia 24 marca 2023 r. zastrzeżenie podobnej treści złożyła Finlandia. Państwa strony Konwencji mogły zgłaszać wobec niego sprzeciwy. Jednakże żadne państwo tego nie uczyniło, co wskazuje, że społeczność międzynarodowa uznaje je za dopuszczalne.

Konwencja powołuje do życia Komitet ds. Wymuszonych Zaginięć, którego organizacja, funkcjonowanie i właściwość opisane są w jej części II. Komitet składa się z 10 niezależnych i bezstronnych ekspertów wybieranych na 4 lata (z możliwością jednokrotnej reelekcji) przez

państwa strony na podstawie sprawiedliwego podziału geograficznego. Członkowie zasiadają w Komitecie w imieniu własnym (art. 26).

Komitet współpracuje z wszelkimi właściwymi organami, urzędami oraz wyspecjalizowanymi agencjami i funduszami systemu Narodów Zjednoczonych, z organami traktatowymi ustanowionymi na mocy instrumentów międzynarodowych, przy użyciu procedur specjalnych Narodów Zjednoczonych oraz z właściwymi międzyrządowymi organizacjami regionalnymi lub organami, a także z właściwymi instytucjami, agencjami lub urzędami państwowymi działającymi w zakresie powszechnej ochrony przed wymuszonymi zaginięciami. Konsultuje się też z pozostałymi ciałami traktatowymi Organizacji Narodów Zjednoczonych, w szczególności z Komitetem Praw Człowieka ustanowionym na mocy Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, w celu zapewnienia zgodności ich stosownych uwag i zaleceń (art. 28).

Komitet monitoruje przestrzeganie postanowień Konwencji. Bada składane mu przez państwa strony sprawozdania, skargi indywidualne (art. 31) i międzypaństwowe (art. 32). Właściwość Komitetu obejmuje wymuszone zaginięcia, które zaistniały po wejściu Konwencji w życie w stosunku do danego państwa (art. 35). Państwo strona Konwencji może w każdym czasie oświadczyć, że uznaje właściwość Komitetu do rozpatrywania skarg indywidualnych lub międzypaństwowych.

Rzeczpospolita Polska złoży w związku z tym przy ratyfikacji deklarację następującej treści:

„Zgodnie z artykułem 31 ustęp 1 Międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r., Rzeczpospolita Polska oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu do Spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, podających się za ofiary naruszenia przez Rzeczpospolitą Polską postanowień Konwencji.

Zgodnie z artykułem 32 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu do Spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona stwierdza, że Rzeczpospolita Polska nie wypełnia swoich zobowiązań wynikających z Międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r.”.

Każde państwo strona przekaże Komitetowi, za pośrednictwem Sekretarza Generalnego ONZ, sprawozdanie na temat środków, jakie zostały podjęte w celu wypełnienia zobowiązań tego

państwa wynikających z Konwencji, w ciągu dwóch lat od jej wejścia w życie w stosunku do niego. Każde ze sprawozdań rozpatrywane jest przez Komitet, który wydaje na jego podstawie komentarze, uwagi lub zalecenia. Państwo może udzielić na nie odpowiedzi. Ponadto Komitet może w każdym czasie występować do państw stron z żądaniem udzielenia dodatkowych informacji na temat stopnia realizacji Konwencji (art. 29).

Stosownie do § 51 Tymczasowego Regulaminu Komitetu do Spraw Wymuszonych Zaginięć, państwo jest zawiadamiane o sesji, na której Komitet zbada złożone przez nie sprawozdanie i może wziąć w niej udział.

Skarga indywidualna osoby przeciwko państwu stronie nie może być anonimowa, nie może stanowić nadużycia prawa, nie może być już przedmiotem innego międzynarodowego postępowania. Upřednio muszą zostać wyczerpane krajowe środki odwoławcze, chyba że ich stosowanie jest bezzasadnie wydłużone (art. 31).

Konwencja przewiduje również mechanizm „pilnej akcji” (art. 30). W myśl powołanego przepisu każdy, kto ma w tym uzasadniony interes (w szczególności krewni osoby zaginionej lub ich przedstawiciele prawni, ich adwokat lub inna upoważniona przez nich osoba), może złożyć do Komitetu wniosek o pilne wszczęcie poszukiwań i odnalezienie osoby zaginionej. Jeżeli Komitet uzna, że wniosek taki nie jest oczywiście bezzasadny, nie stanowi nadużycia prawa, został już odpowiednio przedstawiony właściwym organom państwa strony, nie jest sprzeczny z postanowieniami Konwencji, ta sama sprawa nie jest rozpatrywana przez inny organ międzynarodowy zajmujący się postępowaniem wyjaśniającym lub rozstrzygnięciem spraw o takim samym charakterze – zwraca się do państwa strony z żądaniem udzielenia informacji na temat sytuacji poszukiwanych osób w terminie wyznaczonym przez Komitet.

Komitet może przekazać państwu stronie zalecenia, w tym podjęcia wszelkich koniecznych środków, włączając środki tymczasowe, w celu ustalenia miejsca pobytu oraz zapewnienia ochrony osobie, której sprawa dotyczy oraz powiadomienia Komitetu w określonym terminie, o podjętych środkach, z uwzględnieniem pilnego charakteru sytuacji. Komitet współpracuje z państwem stroną do czasu wyjaśnienia losu osoby poszukiwanej. Osobę występującą z wnioskiem informuje się na bieżąco o zaleceniach Komitetu oraz o informacjach uzyskanych od państwa.

Ponadto Komitet może składać wizyty w państwie, co do którego otrzymał wiarygodne informacje, że poważnie narusza ono postanowienia Konwencji. W przypadku zgody państwa strony na wizytę, Komitet oraz to państwo współpracują w celu określenia przebiegu wizyty,

przy czym państwo musi zapewnić Komitetowi wszelkie udogodnienia konieczne dla właściwego przebiegu wizyty. Po zakończeniu wizyty Komitet zawiadamia państwo stronę o swoich uwagach i zaleceniach (art. 33).

Przystępując do Konwencji dnia 12 czerwca 2020 r. Sułtanat Omanu złożył do niej zastrzeżenie zgodnie z którym „nie uznaje kompetencji Komitetu w sprawach wymuszonych zaginięć przewidzianych w artykule 33 Konwencji.”. W odniesieniu do tego zastrzeżenia Rzeczpospolita Polska złoży przy ratyfikacji sprzeciw następującej treści: *„Rząd Rzeczypospolitej Polskiej dokładnie zbadał zastrzeżenie złożone przez Rząd Sułtanatu Omanu w chwili przystąpienia do artykułu 33 Międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r. (zwaney dalej „Konwencją”). Rząd Rzeczypospolitej Polskiej zauważa, że kompetencje Komitetu do Spraw Wymuszonych Zaginięć (zwanego dalej „Komitetem”) na mocy artykułu 33 Konwencji nie są uzależnione od ogólnego uznania przez Państwo Stronę. Rząd Rzeczypospolitej Polskiej uważa, że wizyty Komitetu przewidziane w artykule 33 Konwencji stanowią zasadniczą część wdrażania Konwencji. Ogólne wyłączenie kompetencji Komitetu w przypadku podejrzenia poważnego naruszenia postanowień Konwencji nadmiernie ogranicza kompetencje Komitetu i budzi wątpliwości co do zaangażowania Sułtanatu Omanu w przedmiot i cel Konwencji. Rząd Rzeczypospolitej Polskiej uważa zatem, że powyższe zastrzeżenie jest niezgodne z przedmiotem i celem Konwencji i w związku z tym nie jest dozwolone na mocy artykułu 19 litera c Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, sporządzonej w Wiedniu dnia 23 maja 1969 r. W związku z tym Rząd Rzeczypospolitej Polskiej sprzeciwia się zastrzeżeniu Rządu Sułtanatu Omanu do artykułu 33 Konwencji. Sprzeciw ten nie wyklucza wejścia w życie Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Sułtanatem Omanu. W ten sposób Konwencja zacznie obowiązywać między obydwooma państwami, a Sułtanat Omanu nie będzie mógł korzystać z wyżej wymienionego zastrzeżenia.”*. Podobnej treści sprzeciw zostały złożone przez 7 państw (Belgia, Finlandia, Francja, Niderlandy, Niemcy, Portugalia, Szwajcaria).

Komitet może także zwrócić uwagę Zgromadzenia Ogólnego ONZ na praktykę rozległych lub systematycznych wymuszonych zaginięć (art. 34).

Komitet składa państwom stronom Konwencji i Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ coroczne sprawozdanie ze swojej działalności. Przed publikacją w rocznym sprawozdaniu uwag dotyczących danego państwa strony, państwo to zostaje powiadomione o nich z wyprzedzeniem i otrzymuje stosowny czas na odpowiedź. Państwo strona może zażądać umieszczenia w sprawozdaniu swoich uwag i wniosków (art. 36).

W części III Konwencji zawarto przepisy końcowe i techniczne. Stanowią one, że Konwencja ustanawia tylko minimalny standard ochrony i nie narusza żadnych przepisów mających na celu ochronę wszelkich osób przed wymuszonymi zaginięciami, jakie mogą być zawarte w prawie krajowym lub międzynarodowym, w tym międzynarodowym prawie humanitarnym (art. 37 i art. 43).

Każdy spór między państwami stronami dotyczący stosowania lub interpretacji Konwencji powinien zostać w pierwszej kolejności rozwiązany na drodze rokowań, a jeżeli okaże się to niemożliwe, arbitrażu. Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy strony sporu nie osiągną porozumienia w kwestii organizacji arbitrażu, każda z nich może przekazać sprawę do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości. Państwa strony Konwencji mogą jednak w momencie ratyfikacji czy przystąpienia oświadczyć, że nie będą związane tym postanowieniem. W takiej sytuacji inne państwa strony nie będą związane tym przepisem w stosunku do tegoż państwa (art. 42). W przypadku Rzeczypospolitej Polskiej składanie takiego oświadczenia nie jest celowe.

Jak wskazano wyżej, polskie prawo krajowe zachowuje generalną zgodność ze standardami określonymi w Konwencji. Jednakże dla zapewnienia pełnej spójności obydwu porządków konieczne jest wprowadzenie do k.k. przepisów przewidujących (1) penalizację wymuszonego zaginięcia jako odrębnego przestępstwa oraz (2) kryminalizację działania lub zaniechania przełożonego, który choćby nieumyślnie dopuszcza do popełnienia wymuszonego zaginięcia przez podwładnych.

3. Przewidywane skutki związane z wejściem w życie Konwencji

3.1. Skutki prawne

Rzeczpospolita Polska stanie się stroną Konwencji. Tym samym uzyska wpływ na obsadę Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć (ciała traktatowego monitorującego jej stosowanie). Jednocześnie Komitet ten zostanie uprawniony do przyjmowania i rozpatrywania ewentualnych skarg od osób twierdzących, że są ofiarami naruszeń dokonanych przez Rzeczpospolitą Polską. Rzeczpospolita Polska będzie również zobowiązana do przedstawiania Komitetowi sprawozdań ze sposobu wykonywania Konwencji.

Związanie się przez Rzeczpospolitą Polską Konwencją będzie skutkowało obowiązkiem penalizacji wymuszonego zaginięcia jako odrębnego przestępstwa oraz kryminalizacji działania lub zaniechania przełożonego, który choćby nieumyślnie dopuszcza do popełnienia wymuszonego zaginięcia przez podwładnych. Stosowne zmiany zostaną wprowadzone w k.k. Proponuje się ich usytuowanie w nowym artykule 189b k.k., który następowałby po przepisie

artykułu 189a, penalizującym pokrewne zjawisko handlu ludźmi. Należy przy tym zaznaczyć, że znamię „dopuszczenia” do popełnienia określonych przestępstw jest już obecnie znane polskiemu prawu jako przesłanka odpowiedzialności karnej przełożonego. Przewiduje go bowiem artykuł 126b k.k., wdrażający jeden z przepisów Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego.

Odpowiednie prace legislacyjne mogą zostać podjęte zarówno przed, jak i po ratyfikacji Konwencji.

3.2. Skutki polityczne

Ratyfikacja wpłynie pozytywnie na wizerunek Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa przestrzegającego wszystkich standardów prawno-człowieczych. Będzie dowodem, że prawa człowieka odzyskują należne im miejsce w polskiej polityce zagranicznej. Przystąpienie do Konwencji przez Rzeczpospolitą Polską stanowiłoby wyraźne zmanifestowanie sprzeciwu wobec naruszeń, których ofiarami byli w przeszłości obywatele polscy, a obecnie obywatele innych państw, np. Ukrainy.

Nie bez znaczenia jest fakt, że uzyskanie przez Rzeczpospolitą Polską wpływu na obsadę Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć ułatwi prowadzenie proaktywnej polityki wymiany poparcie w ramach systemu Narodów Zjednoczonych.

Zwiążanie się Konwencją ułatwi też upowszechnianie na arenie międzynarodowej prawdy historycznej o działaniach podejmowanych w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej i jej obywateli w latach 40. XX wieku. Wskazać bowiem należy, że wprowadzenie współcześnie w Rzeczypospolitej Polskiej wymuszone zaginięcia nie występują, ale tematyka Konwencji jest zbieżna z problematyką takich zbrodni jak m.in. zbrodnia katyńska czy oblawa augustowska. Instrument ten uprawnia ponadto do ścigania każdego wymuszonego zaginięcia, nawet popełnionego poza terytorium Państwa strony, jak również odnosi się do wyjaśnienia wszystkich przypadków wymuszonych zaginięć, do których doszło na terytorium państwa strony, niezależnie od przynależności państwowej osób odpowiedzialnych. W sprawozdaniach składanych przez Rzeczpospolitą Polską na forum Organizacji Narodów Zjednoczonych z wykonania Konwencji mogłaby się zatem znaleźć informacja o stanie śledztw Instytutu Pamięci Narodowej w tych sprawach, o faktycznych sprawcach tychże zbrodni oraz o braku współpracy Federacji Rosyjskiej przy ich wyjaśnianiu.

3.3. Skutki gospodarcze

Związanie się Konwencją nie będzie miało bezpośredniego wpływu na sytuację gospodarczą Rzeczypospolitej Polskiej. Wzmocnienie pozytywnego wizerunku Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa ściśle przestrzegającego praw człowieka może jednak pośrednio przekładać się na ocenę jej stabilności politycznej i wiarygodności gospodarczej, dokonywaną przez instytucje i rynki finansowe.

3.4. Skutki finansowe

Związanie się Konwencją nie spowoduje bezpośrednich obciążeń finansowych dla Rzeczypospolitej Polskiej. Zobowiązania strony polskiej będą finansowane w ramach limitu wydatków właściwych dysponentów części budżetowych przewidzianych corocznie w ustawie budżetowej dla Ministra Sprawiedliwości i nie będą stanowiły tytułu do zwiększenia wydatków.

3.5. Skutki społeczne

Wobec faktu, że problem wymuszonych zaginięć w praktyce w Rzeczypospolitej Polskiej nie występuje, związanie się Konwencją nie będzie miało bezpośrednich skutków społecznych. W dłuższej perspektywie umocnienie wizerunku Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa przestrzegającego praw człowieka może mieć pozytywny wpływ na poczucie bezpieczeństwa obywateli.

4. Informacja nt. trybu związania Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją

Konwencja zobowiązuje państwa strony do uznania określonych zachowań osób fizycznych za przestępstwa i sankcjonowanie ich środkami właściwymi dla prawa karnego. Jej materia dotyczy wolności i praw obywatelskich określonych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. poz. 483, z późn. zm.). Konwencja podlega zatem ratyfikacji w trybie art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. w związku z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 127), bowiem dotyczy ograniczeń praw i wolności, które zgodnie z artykułem 31 ustęp 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. mogą być ustanawiane jedynie w ustawie.

MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA W SPRAWIE OCHRONY WSZYSTKICH OSÓB PRZED WYMUSZONYM ZAGINIĘCIEM

Preambuła

Państwa strony niniejszej konwencji,

mając na względzie wynikający z Karty Narodów Zjednoczonych obowiązek państw promowania powszechnego poszanowania oraz przestrzegania praw człowieka i podstawowych wolności,

uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,

odwołując się do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz pozostałych instrumentów międzynarodowych właściwych w zakresie praw człowieka, prawa humanitarnego oraz międzynarodowego prawa karnego,

odwołując się także do Deklaracji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, uchwalonej przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych Rezolucją Nr 47/133 z dnia 18 grudnia 1992 r.,

świadome szczególnie poważnego charakteru wymuszonego zaginięcia, które stanowi przestępstwo oraz, w pewnych okolicznościach określonych w prawie międzynarodowym, zbrodnię przeciwko ludzkości,

zdecydowane zapobiegać wymuszonym zaginięciom oraz zwalczać bezkarność przestępstwa wymuszonego zaginięcia,

uznając prawo każdego człowieka do tego, aby nie być poddany wymuszonemu zaginięciu, prawo ofiar do sprawiedliwości i zadośćuczynienia,

potwierdzając prawo każdej ofiary do poznania prawdy o okolicznościach wymuszonego zaginięcia oraz o losie zaginionej osoby, a także prawo do swobody w poszukiwaniu, uzyskiwaniu i przekazywaniu informacji w tym celu,

uzgodniły, co następuje:

CZEŚĆ I

Artykuł 1

1. Nikt nie będzie poddany wymuszonemu zaginięciu.
2. Żadne okoliczności wyjątkowe, takie jak stan wojny, zagrożenie wojną, wewnętrzna niestabilność polityczna lub inne zagrożenie publiczne, nie mogą być powoływane dla usprawiedliwiania wymuszonego zaginięcia.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej konwencji, za „wymuszone zaginięcie” uważa się aresztowanie, zatrzymanie, uprowadzenie lub jakąkolwiek inną formę pozbawienia wolności, dokonane przez przedstawicieli państwa albo przez osoby lub grupy osób działające z upoważnieniem, pomocą lub milczącą zgodą

państwa, po którym następuje odmowa przyznania faktu pozbawienia wolności lub ukrywanie losów bądź miejsca pobytu takiej osoby, co powoduje, że znajduje się ona poza ochroną prawa.

Artykuł 3

Każde państwo strona podejmie odpowiednie środki w celu ścigania czynów zdefiniowanych w artykule 2 popełnionych przez osoby lub grupy osób działające bez upoważnienia, pomocy lub milczącej zgody Państwa oraz w celu wymierzenia sprawiedliwości osobom odpowiedzialnym za te czyny.

Artykuł 4

Każde państwo strona podejmie konieczne środki w celu zapewnienia, aby wymuszone zaginięcie stanowiło przestępstwo zgodnie z jego prawem karnym.

Artykuł 5

Rozległa lub systematyczna praktyka wymuszonego zaginięcia stanowi zbrodnię przeciwko ludzkości zdefiniowaną we właściwych normach prawa międzynarodowego i jako taka powinna wywoływać konsekwencje w nim przewidziane.

Artykuł 6

1. Każde państwo strona podejmie niezbędne środki w celu pociągnięcia do odpowiedzialności karnej co najmniej:

a) każdego, kto popełnia, zleca, namawia bądź nakłania do popełnienia wymuszonego zaginięcia, usiłuje popełnić wymuszone zaginięcie, współdziała w nim lub uczestniczy;

b) przełożonego, który:

(i) wiedział, lub świadomie zlekceważył informacje, które jasno wskazywały, że podwładni pozostający pod jego faktyczną władzą i kontrolą popełniali lub zmierzali do popełnienia przestępstwa wymuszonego zaginięcia;

(ii) sprawował rzeczywistą odpowiedzialność i kontrolę nad działalnością związaną z przestępstwem wymuszonego zaginięcia; i

(iii) nie podjął wszystkich niezbędnych i rozsądnych środków, będących w jego mocy, w celu zapobieżenia lub powstrzymania od popełnienia przestępstwa wymuszonego zaginięcia lub nie skierował sprawy do właściwych organów postępowania karnego.

c) przepis litery b pozostaje bez uszczerbku dla wyższych standardów odpowiedzialności stosowanych na podstawie właściwego prawa międzynarodowego w stosunku do dowódcy wojskowego lub osoby faktycznie działającej jak dowódca wojskowy.

2. Żadne rozkazy ani instrukcje wydane przez władze publiczne, cywilne, wojskowe lub jakiegokolwiek inne nie mogą być powoływane jako usprawiedliwienie przestępstwa wymuszonego zaginięcia.

Artykuł 7

1. Każde państwo strona podda przestępstwo wymuszonego zaginięcia odpowiednim karom uwzględniającym jego wyjątkowo poważny charakter.

2. Każde państwo strona może ustanowić:

a) okoliczności łagodzące, w szczególności dla osób, które będąc zaangażowane w popełnienie przestępstwa wymuszonego zaginięcia, skutecznie przyczyniły się do uwolnienia zaginionej osoby żywej lub umożliwiły wyjaśnienie przypadków wymuszonego zaginięcia bądź ustalenie sprawców wymuszonego zaginięcia;

b) bez uszczerbku dla innych procedur karnych, okoliczności obciążające, w szczególności w przypadku śmierci osoby zaginionej lub popełnienia wymuszonego zaginięcia w stosunku do kobiet w ciąży, małoletnich, niepełnosprawnych lub innych szczególnie bezbronnych osób.

Artykuł 8

Bez uszczerbku dla artykułu 5,

1. Państwo strona, które stosuje przedawnienie odnośnie do wymuszonego zaginięcia, podejmie konieczne środki w celu zapewnienia, aby okresy przedawnienia dla postępowania karnego:

- a) były długie i proporcjonalne do wyjątkowo poważnego charakteru tego przestępstwa;
- b) rozpoczynały się z chwilą zakończenia przestępstwa wymuszonego zaginięcia z uwzględnieniem trwałego charakteru tego przestępstwa.

2. Każde państwo strona zapewni ofiarom wymuszonego zaginięcia prawo do skutecznego środka prawnego podczas trwania okresu przedawnienia.

Artykuł 9

1. Każde państwo strona podejmie niezbędne środki w celu ustanowienia swej jurysdykcji odnośnie do przestępstwa wymuszonego zaginięcia:

- a) gdy przestępstwo zostało popełnione na terytorium podlegającym jego jurysdykcji lub na pokładzie statku wodnego lub powietrznego zarejestrowanego w tym Państwie;
- b) gdy domniemany sprawca przestępstwa jest jego obywatelem;
- c) gdy osoba zaginiona jest jego obywatelem i państwo strona uzna to za stosowne.

2. Każde państwo strona podejmie również takie środki, jakie mogą być konieczne dla ustanowienia swej jurysdykcji w stosunku do przestępstwa wymuszonego zaginięcia, gdy domniemany sprawca przestępstwa znajduje się na terytorium podlegającym jego jurysdykcji, chyba że państwo to wyda go bądź dostarczy innemu państwu zgodnie ze swoimi zobowiązaniami międzynarodowymi lub dostarczy go międzynarodowemu trybunałowi karnemu, którego jurysdykcję uznało.

3. Niniejsza konwencja nie wyłącza dodatkowej jurysdykcji w sprawach karnych wykonywanej zgodnie z prawem wewnętrznym.

Artykuł 10

1. Upewniwszy się, po rozpatrzeniu będących w jego dyspozycji informacji, że okoliczności tego wymagają, każde państwo strona, na którego terytorium znajduje się osoba podejrzana o popełnienie przestępstwa wymuszonego zaginięcia, dokona jej aresztowania lub podejmie inne środki prawne niezbędne dla zapewnienia jej obecności. Areszt i inne środki prawne realizowane są zgodnie z ustawodawstwem tego państwa strony, ale mogą być utrzymane tylko przez okres niezbędny do zapewnienia obecności tej osoby podczas postępowania karnego bądź postępowania w przedmiocie dostarczenia lub ekstradycji.

2. Państwo strona, które zastosowało środki przewidziane w ustępie 1 niniejszego artykułu, przeprowadzi niezwłocznie wstępne badanie sprawy lub dochodzenie w celu ustalenia faktów. Państwo to poinformuje państwa strony, o których mowa w artykule 9 ustępie 1, o środkach, które podjęło na podstawie ustępu 1 niniejszego artykułu, w tym o pozbawieniu wolności i okolicznościach je uzasadniających, o wynikach wstępnego badania lub dochodzenia, wskazując, czy zamierza skorzystać z własnej jurysdykcji.

3. Osoba pozbawiona wolności zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu może niezwłocznie porozumieć się z najbliższym odpowiednim przedstawicielstwem państwa, którego jest obywatelem, a jeżeli jest bezpaństwowcem – z przedstawicielstwem państwa, w którym zwykle zamieszkuje.

Artykuł 11

1. Jeżeli państwo strona wykryje na terytorium podlegającym jego jurysdykcji domniemanego sprawcę przestępstwa wymuszonego zaginięcia lecz go nie wyda lub nie dostarczy innemu państwu zgodnie ze swoimi zobowiązaniami międzynarodowymi bądź nie dostarczy tej osoby międzynarodowemu trybunałowi karnemu którego jurysdykcję uznało, przekaże sprawę swoim właściwym organom w celu przeprowadzenia postępowania karnego.

2. Powyższe organy podejmą decyzje na takich samych zasadach, jak w przypadku każdego poważnego przestępstwa pospolitego, zgodnie z ustawodawstwem tego państwa. W wypadkach określonych w artykule 9 ustępie 2, wymogi dotyczące dowodów koniecznych dla oskarżenia i skazania nie mogą być w żaden sposób mniej rygorystyczne niż te, które stosuje się w wypadkach określonych w artykule 9 ustępie 1.

3. Każdej osobie, przeciwko której prowadzone jest postępowanie z związku z przestępstwem wymuszonego zaginięcia, gwarantuje się sprawiedliwe traktowanie na wszystkich etapach postępowania. Każda osoba sądzona za przestępstwo wymuszonego zaginięcia korzysta ze sprawiedliwego procesu przed ustanowionym ustawą właściwym, niezależnym i bezstronnym sądem lub trybunałem.

Artykuł 12

1. Każde państwo strona zapewni, aby każdy, kto uważa, że inna osoba stała się ofiarą wymuszonego zaginięcia, miał prawo zgłoszenia tych faktów właściwym organom władzy, które rozpatrzą sprawę niezwłocznie i bezstronnie, a gdy będzie to konieczne, podejmą bez zbędnej zwłoki dogłębne i bezstronne dochodzenie. W razie konieczności podjęte zostaną kroki zapewniające osobie wnoszącej skargę, świadkom, krewnym osoby zaginionej oraz ich pełnomocnikowi oraz osobom uczestniczącym w dochodzeniu ochronę przed niewłaściwym traktowaniem czy zastraszaniem wskutek wniesienia skargi lub przedstawienia dowodu.

2. Gdy występują rozsądne podstawy, aby wierzyć, że dana osoba stała się ofiarą wymuszonego zaginięcia, organy, o których mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, wszczynają dochodzenie nawet, gdy brak jest formalnej skargi.

3. Każde państwo strona powinno zapewnić, aby organy, o których mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu:

a) posiadały niezbędne kompetencje oraz środki do skutecznego prowadzenia dochodzenia, włącznie z dostępem do dokumentacji i innych informacji istotnych dla dochodzenia;

b) miały dostęp, jeśli jest to konieczne – po wcześniejszym umocowaniu przez decydujący o tym niezwłocznie organ sądowy, do miejsc pozbawienia wolności lub innych miejsc, co do których istnieją rozsądne podstawy, aby wierzyć, że może w nich przebywać osoba zaginiona.

4. Każde państwo strona podejmie działania niezbędne do zapobiegania i karania zachowań utrudniających prowadzenie dochodzenia. Państwo w szczególności zapewni, aby osoby podejrzane o popełnienie przestępstwa wymuszonego zaginięcia nie mogły wpływać na postępy dochodzenia środkami nacisku, przez zastraszanie lub działania odwetowe skierowane przeciwko osobie zgłaszającej zaginięcie, świadkom, krewnym osoby zaginionej, ich pełnomocnikowi lub osobom uczestniczącym w dochodzeniu.

Artykuł 13

1. Dla celów ekstradycji pomiędzy państwami stronami wymuszone zaginięcie nie będzie traktowane jako przestępstwo polityczne, przestępstwo związane z przestępstwem politycznym lub popełnione z motywów politycznych. W związku z tym wniosek o wydanie dotyczący tego przestępstwa nie może zostać rozpatrzony odmownie tylko na tej podstawie.

2. Przestępstwo wymuszonego zaginięcia będzie uważane za przestępstwo stanowiące podstawę wydania i podlega włączeniu do wszelkich umów o ekstradycji zawartych między państwami stronami przed wejściem w życie niniejszej konwencji.

3. Państwa strony zobowiązują się włączyć przestępstwo wymuszonego zaginięcia jako przestępstwo stanowiące podstawę wydania do umów o ekstradycji, które zostaną między nimi zawarte.
4. Jeżeli państwo strona, które uzależnia wydanie od istnienia umowy, otrzyma wniosek o wydanie od innego państwa strony, z którym nie posiada umowy o ekstradycji, może ono uznać niniejszą konwencję za podstawę prawną wydania w stosunku do przestępstwa wymuszonego zaginięcia.
5. Państwa strony które nie uzależniają wydania od istnienia umowy uznają w stosunkach między sobą przestępstwo wymuszonego zaginięcia za przestępstwo stanowiące podstawę wydania.
6. W każdym przypadku wydanie będzie poddane warunkom przewidzianym przez prawo państwa wezwanego lub przez właściwe umowy o ekstradycji, włączając w to w szczególności warunki związane z minimalnym wymiarem kary oraz podstawy, na których państwo wezwane może odmówić wydania albo uzależnić je od określonych warunków.
7. Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie może być interpretowane jako nakładające obowiązek wydania, jeżeli wezwane państwo strona ma istotne powody, aby przypuszczać, że wniosek został złożony w celu ścigania lub ukarania osoby z uwagi na jej płeć, rasę, religię, obywatelstwo, pochodzenie etniczne, poglądy polityczne lub przynależność do określonej grupy społecznej albo, że zastosowanie się do wniosku spowodowałoby szkodę dla tej osoby z powodu którejkolwiek z tych okoliczności.

Artykuł 14

1. Państwa strony udzielą sobie w jak największym zakresie wzajemnej pomocy prawnej odnośnie do wszystkich postępowań karnych prowadzonych w związku z przestępstwem wymuszonego zaginięcia, włączając w to udostępnianie pozostających w ich dyspozycji dowodów, które są konieczne dla postępowania.
2. Wzajemna pomoc prawna będzie udzielana na warunkach określonych przez prawo krajowe wezwanego państwa strony lub na podstawie właściwych umów o wzajemnej pomocy prawnej,

włączając w to w szczególności warunki, zgodnie z którymi Państwo wezwane może odmówić pomocy prawnej lub od których spełnienia może uzależnić jej udzielenie.

Artykuł 15

Państwa strony będą ze sobą współpracować oraz udzielą sobie w jak największym zakresie wzajemnej pomocy prawnej w celu wsparcia ofiar przestępstwa wymuszonego zaginięcia oraz w celu prowadzenia poszukiwań, zlokalizowania i uwolnienia osób zaginionych, a w przypadku ich śmierci – w ekshumacji, identyfikacji oraz zwrocie szczątków.

Artykuł 16

1. Żadne państwo strona nie wyda, nie zwróci („*refouler*”), nie dostarczy ani nie wyda innemu państwu osoby, jeśli są istotne podstawy, aby podejrzewać, że znajdzie się ona w niebezpieczeństwie poddania wymuszonemu zaginięciu.

2. W celu oceny, czy istnieją takie podstawy, odpowiednie władze powinny wziąć pod uwagę wszystkie mające znaczenie okoliczności, włączając w to, tam gdzie ma to miejsce, istnienie w danym państwie stałej praktyki ciężkich, rażących lub masowych naruszeń praw człowieka oraz poważnych naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego.

Artykuł 17

1. Nikt nie może być przetrzymywany w tajnych miejscach.

2. Bez uszczerbku dla innych zobowiązań międzynarodowych dotyczących pozbawienia wolności każde państwo strona w swym porządku prawnym:

- a) określi warunki, na jakich mogą być wydawane decyzje o pozbawieniu wolności;
- b) wskaże organy uprawnione do wydawania decyzji o pozbawieniu wolności;
- c) zagwarantuje, że każda osoba pozbawiona wolności będzie przebywała wyłącznie w miejscach kontrolowanych i oficjalnie do tego przeznaczonych;
- d) zagwarantuje, że każda osoba pozbawiona wolności będzie miała prawo do porozumiewania się oraz do widzeń z rodziną, pełnomocnikiem lub inną wybraną osobą, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych przepisami prawa, a w przypadku cudzoziemca – prawo do porozumiewania się z jego władzami konsularnymi zgodnie z właściwym prawem międzynarodowym;
- e) zagwarantuje dostęp do miejsc pozbawienia wolności właściwym, prawnie umocowanym organom i instytucjom, jeśli jest to konieczne po wcześniejszym upoważnieniu przez organ sądowy;
- f) zagwarantuje, że każda osoba pozbawiona wolności – a w przypadku podejrzenia, że doszło do wymuszonego zaginięcia i w związku z tym osoba pozbawiona wolności nie jest w stanie skorzystać z tego prawa, osoby mające uzasadniony interes, jak krewni osoby pozbawionej wolności, ich przedstawiciele lub pełnomocnik – będzie mogła w każdej sytuacji zainicjować postępowanie przed sądem tak, aby ten niezwłocznie orzekł w kwestii legalności pozbawienia wolności oraz nakazał zwolnienie osoby pozbawionej wolności w przypadku, gdy to pozbawienie wolności jest bezprawne.

3. Każde państwo strona zapewni prowadzenie i utrwalenie jednego albo wielu aktualnych rejestrów lub kartotek dotyczących osób pozbawionych wolności, które będą – na wniosek – niezwłocznie udostępniane organom sądowym lub innym właściwym organom lub instytucjom upoważnionym do tego przez prawo państwa strony lub akt prawa międzynarodowego, którego państwo jest stroną. Rejestry te powinny zawierać, co najmniej, następujące informacje:

- a) tożsamość osoby pozbawionej wolności;
- b) datę, godzinę i miejsce pozbawienia wolności oraz nazwę organu, który pozbawił daną osobę wolności;
- c) oznaczenie organu, który zarządził pozbawienie wolności oraz podstawy pozbawienia wolności;

- d) oznaczenie organu odpowiedzialnego za nadzorowanie pozbawienia wolności;
- e) miejsce przetrzymywania osoby pozbawionej wolności, datę i godzinę przyjęcia do niego oraz organ odpowiedzialny za to miejsce;
- f) dane dotyczące stanu zdrowia osoby pozbawionej wolności;
- g) w przypadku zgonu w trakcie pozbawienia wolności, okoliczności i przyczynę śmierci oraz miejsce przekazania szczątków;
- h) godzinę i datę zwolnienia lub transportu do innego miejsca pozbawienia wolności, określenie tego miejsca oraz organu odpowiedzialnego za transport.

Artykuł 18

1. Z uwzględnieniem artykułów 19 i 20, każde państwo strona zagwarantuje każdej osobie mającej uzasadniony interes – takiej, jak krewni osoby pozbawionej wolności, ich przedstawiciel lub pełnomocnik – dostęp do co najmniej następujących informacji dotyczących:

- a) organu, który zarządził pozbawienie wolności;
- b) daty, godziny i miejsca pozbawienia wolności oraz przyjęcia do miejsca pozbawienia wolności;
- c) organu odpowiedzialnego za nadzorowanie pozbawienia wolności;
- d) miejsca pobytu osoby pozbawionej wolności, a w przypadku transportu do innego miejsca pozbawienia wolności – także określenia tego miejsca oraz organu odpowiedzialnego za transport;
- e) daty, godziny i miejsca zwolnienia;
- f) danych o stanie zdrowia osoby pozbawionej wolności;
- g) w przypadku zgonu w trakcie pozbawienia wolności – okoliczności i przyczyny śmierci oraz miejsca przekazania szczątków.

2. W razie konieczności podjęte zostaną odpowiednie środki w celu ochrony osób wymienionych w ustępie 1 niniejszego artykułu oraz osób uczestniczących w dochodzeniu przed złym

traktowaniem, zastraszaniem lub karaniem w związku z poszukiwaniem przez nie informacji o osobie pozbawionej wolności.

Artykuł 19

1. Dane osobowe, w tym dane medyczne i genetyczne, które są zbierane lub przekazywane w ramach poszukiwania osoby zaginionej, nie będą używane ani udostępniane w celach innych niż poszukiwanie osoby zaginionej. Nie stoi to na przeszkodzie użyciu takich informacji w postępowaniu karnym dotyczącym przestępstwa wymuszonego zaginięcia lub realizacji prawa do uzyskania odszkodowania.

2. Gromadzenie, przetwarzanie, używanie oraz przechowywanie danych osobowych, włączając w to dane medyczne i genetyczne, nie może naruszać ani skutkować naruszeniem praw człowieka, podstawowych wolności lub godności osoby ludzkiej.

Artykuł 20

1. Jedynie w przypadkach, gdy dana osoba podlega ochronie prawnej, a pozbawienie wolności podlega kontroli sądowej, prawo do informacji, o którym mowa w artykule 18, może zostać – na zasadzie wyjątku, gdy jest to bezwzględnie konieczne i przewidziane przez prawo – ograniczone, jeśli przekazanie takich informacji mogłoby niekorzystnie wpłynąć na ochronę prywatności lub bezpieczeństwo osoby pozbawionej wolności, jeśli mogłoby utrudnić dochodzenie lub z innej podobnej przyczyny, w zgodzie z prawem oraz właściwym prawem międzynarodowym i celami niniejszej konwencji. W żadnym wypadku nie dojdzie do ograniczenia prawa do informacji określonego w artykule 18, które mogłoby stanowić czyn określony w artykule 2 albo naruszać artykuł 17 ustęp 1.

2. Niezależnie od rozstrzygnięcia kwestii legalności pozbawienia wolności państwa strony zagwarantują osobom, o których mowa w artykule 18 ustępie 1, prawo do niezwłocznego,

skutecznego sądowego środka prawnego jako sposobu bezzwłocznego uzyskania informacji, o których mowa w artykule 18 ustępie 1. Prawo to nie może zostać w jakichkolwiek okolicznościach zawieszane ani ograniczone.

Artykuł 21

Każde państwo strona podejmie konieczne środki, aby zapewnić, że osoby pozbawione wolności będą zwalniane w sposób pozwalający na rzetelną weryfikację tego faktu. Każde państwo strona podejmie również konieczne środki w celu zapewnienia nietykalności cielesnej tych osób oraz pełnej możliwości skorzystania przez nie ze swoich praw w chwili zwalniania, niezależnie od obowiązków, które mogą być nałożone na osoby zwalniane na podstawie prawa wewnętrznego.

Artykuł 22

Bez uszczerbku dla artykułu 6, każde państwo strona podejmie wszelkie konieczne środki, aby zapobiegać i nakładać sankcje za następujące zachowania:

- a) opóźnianie lub utrudnianie stosowania środków wymienionych w artykule 17 ustępie 2 literze f) oraz w artykule 20 ustępie 2;
- b) niezarejestrowanie pozbawienia wolności jakiegokolwiek osoby lub zarejestrowanie jakiegokolwiek informacji, o której funkcjonariusz odpowiedzialny za rejestr wiedział albo powinien był wiedzieć, że jest mylna;
- c) odmowę udzielenia informacji na temat pozbawienia osoby wolności lub też udzielenie mylnej informacji, chociaż spełnione zostały prawne warunki do udzielenia takiej informacji.

Artykuł 23

1. Każde państwo strona zapewni, aby szkolenie personelu cywilnego lub wojskowego organów odpowiedzialnych za egzekwowanie prawa, personelu medycznego, funkcjonariuszy publicznych oraz innych osób, które mogą brać udział w nadzorowaniu lub postępowaniu z osobami pozbawionymi wolności, obejmowało konieczną edukację oraz informacje w zakresie stosownych przepisów niniejszej konwencji w celu:

a) zapobiegania udziału tych funkcjonariuszy w wymuszonych zaginięciach;

b) podkreślenia wagi zapobiegania oraz prowadzenia dochodzeń w sprawach wymuszonych zaginięć;

c) zapewnienia uznania pilnej potrzeby wyjaśnienia spraw wymuszonego zaginięcia.

2. Każde państwo strona zapewni wprowadzenie zakazu wydawania rozkazów lub instrukcji nakazujących, zezwalających lub zachęcających do przeprowadzenia wymuszonego zaginięcia. Każde państwo strona zagwarantuje niekaralność osoby, która odmówi wykonania takiego rozkazu.

3. Każde państwo strona podejmie środki konieczne dla zapewnienia, aby osoby, o których mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, które mają powód sądzić, że miało miejsce bądź jest planowane wymuszone zaginięcie, zgłaszały sprawę swoim przełożonym oraz, w razie konieczności, właściwym władzom lub organom mającym uprawnienia do zbadania sprawy lub zastosowania środków zaradczych.

Artykuł 24

1. Na potrzeby niniejszej konwencji, „ofiara” oznacza osobę zaginioną oraz każdego, kto ucierpiał bezpośrednio w wyniku wymuszonego zaginięcia.

2. Każda ofiara ma prawo znać prawdę o okolicznościach wymuszonego zaginięcia, o postępie i wynikach dochodzenia oraz o losie osoby zaginionej. Każde państwo strona podejmie w tym zakresie stosowne środki.

3. Każde państwo strona podejmie wszelkie stosowne środki w zakresie poszukiwania, ustalenia miejsca pobytu oraz uwolnienia osób zaginionych, a w przypadku ich śmierci – ustalenia, gdzie znajdują się ich szczątki oraz zapewnienia ich poszanowania i zwrotu.

4. Każde państwo strona zapewni, aby w jego systemie prawnym ofiarom wymuszonego zaginięcia przysługiwało prawo do zadośćuczynienia oraz niezwłocznego, sprawiedliwego i adekwatnego odszkodowania.

5. Prawo do uzyskania zadośćuczynienia, o którym mowa w ustępie 4 niniejszego artykułu, obejmuje szkody materialne i moralne oraz, stosownie do okoliczności, inne formy zadośćuczynienia, jak:

a) restytucja;

b) rehabilitacja;

c) satysfakcja, w tym przywrócenie godności i dobrego imienia;

d) gwarancje niepowtórzenia.

6. Bez uszczerbku dla obowiązku prowadzenia dochodzenia aż do momentu wyjaśnienia losu osoby zaginionej, każde państwo strona podejmie stosowne działania w odniesieniu do sytuacji prawnej osób zaginionych, których losy nie zostały wyjaśnione, a także sytuacji ich bliskich, w dziedzinach takich jak: opieka społeczna, sprawy finansowe, prawo rodzinne oraz prawa majątkowe.

7. Każde państwo strona zagwarantuje prawo do swobodnego tworzenia i uczestnictwa w organizacjach i stowarzyszeniach zajmujących się ustalaniem okoliczności wymuszonych zaginięć oraz losu osób zaginionych, a także do pomocy ofiarom wymuszonego zaginięcia.

Artykuł 25

1. Każde państwo strona podejmie konieczne środki w celu zapobiegania i karania na podstawie przepisów prawa karnego tego państwa:

a) bezprawnego zabierania dzieci poddanych wymuszonemu zaginięciu, dzieci, których ojca, matkę lub opiekuna prawnego poddano wymuszonemu zaginięciu lub dzieci urodzonych w trakcie przetrzymywania w niewoli matki poddanej wymuszonemu zaginięciu;

b) fałszowania, ukrywania lub niszczenia dokumentów potwierdzających prawdziwą tożsamość dzieci, o których mowa w literze a.

2. Każde państwo strona podejmie środki konieczne w celu poszukiwania i identyfikacji dzieci, o których mowa w ustępie 1 literze a niniejszego artykułu, a także powrotu do rodzin z których pochodzą, zgodnie z procedurami prawnymi oraz właściwymi umowami międzynarodowymi.

3. Państwa strony pomagają sobie wzajemnie w zakresie poszukiwania, identyfikacji i ustalania miejsca pobytu dzieci, o których mowa w ustępie 1 literze a niniejszego artykułu.

4. Ze względu na potrzebę ochrony dobra dzieci, o których mowa w ustępie 1 literze a niniejszego artykułu, oraz ich prawa do zachowania bądź przywrócenia tożsamości, w tym obywatelstwa, nazwiska oraz stosunków rodzinnych w rozumieniu prawa, państwa strony, które dopuszczają system adopcji lub inne formy powierzenia dzieci, będą posiadały właściwe procedury prawne mające na celu badanie procedur adopcji lub powierzenia dzieci oraz, stosownie do okoliczności, unieważnianie wszelkich przypadków adopcji lub powierzenia dziecka, które zapoczątkowane były wymuszonym zaginięciem.

5. We wszystkich przypadkach, w szczególności w sprawach związanych z niniejszym artykułem, dobro dziecka ma znaczenie pierwszorzędne, a dziecko potrafiące formułować własne poglądy ma prawo do swobodnego ich wyrażania, przy czym poglądom tym należy przyznać należyłą wagę, stosownie do wieku oraz dojrzałości dziecka.

CZEŚĆ II

Artykuł 26

1. Tworzy się Komitet do Spraw Wymuszonych Zaginięć (zwany dalej „Komitetem”) w celu realizacji zadań wynikających z niniejszej konwencji. Komitet składa się z dziesięciu ekspertów o wysokich kwalifikacjach moralnych, posiadających uznaną wiedzę w dziedzinie praw człowieka, występujących w imieniu własnym oraz charakteryzujących się niezależnością i bezstronnością. Członkowie Komitetu wybierani są przez państwa strony z uwzględnieniem sprawiedliwego podziału geograficznego. Z należyłą uwagą należy rozważyć celowość udziału w pracach Komitetu osób posiadających odpowiednie doświadczenie prawnicze i zrównoważenie reprezentacji ze względu na płeć.

2. Członkowie Komitetu wybierani są w głosowaniu tajnym z listy osób zgłoszonych przez Państwa Strony spośród ich obywateli podczas spotkań państw stron zwoływanych w tym celu przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych raz na dwa lata. Podczas tych spotkań, na których kworum stanowi dwie trzecie państw stron, członkami Komitetu stają się osoby, które otrzymały największą liczbę głosów oraz bezwzględną większość głosów obecnych i uczestniczących w głosowaniu przedstawicieli państw stron.

3. Pierwsze wybory przeprowadza się nie później niż po upływie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej konwencji. Cztery miesiące przed terminem każdych wyborów Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych kieruje do państw stron pisemne zaproszenie do przedstawienia w terminie trzymiesięcznym swoich kandydatur. Sekretarz Generalny przygotowuje listę, na której umieszcza w porządku alfabetycznym wytypowane w ten sposób osoby, ze wskazaniem państw stron, które je wytypowały, i przekazuje tę listę wszystkim państwom stronom.

4. Członkowie Komitetu wybierani są na okres czteroletni. Mają oni jednorazowe prawo do ponownego wyboru. Jednakże kadencja pięciu członków wybranych w pierwszych wyborach upływa po dwóch latach; niezwłocznie po pierwszych wyborach nazwiska tych pięciu członków ustalone zostaną w drodze losowania przez przewodniczącego spotkania, określonego w ustępie 2 niniejszego artykułu.

5. W wypadku śmierci, zrzeczenia się obowiązków przez członka Komitetu albo niemożności ich pełnienia przez niego z jakichkolwiek innych przyczyn, państwo strona, które wysunęło jego kandydaturę, wyznacza, zgodnie z kryteriami określonymi w ustępie 1 niniejszego artykułu, na pozostały okres innego kandydata spośród swoich obywateli za akceptacją większości państw

stron. Kandydaturę uważa się za przyjętą, jeżeli połowa lub więcej państw stron nie udzieliła negatywnej odpowiedzi w ciągu sześciu tygodni od otrzymania informacji o proponowanym mianowaniu od Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

6. Komitet ustali swój regulamin.

7. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych zapewnia do dyspozycji Komitetu niezbędne środki, personel oraz wyposażenie konieczne dla skutecznego wypełniania zadań. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych zwołuje pierwsze posiedzenie Komitetu.

8. Członkowie Komitetu mają prawo mają prawo do ułatwień, przywilejów i immunitetów należnych ekspertom działającym na zlecenie Organizacji Narodów Zjednoczonych, określonych w odpowiednich postanowieniach Konwencji o przywilejach i immunitetach Organizacji Narodów Zjednoczonych.

9. Każde z państw stron współpracuje z Komitetem i pomaga jego członkom w pełnieniu ich funkcji w zakresie tych zadań Komitetu, na które państwo strona wyraziło zgodę.

Artykuł 27

Najwcześniej po upływie czterech lat i nie później niż po upływie sześciu lat od dnia wejścia w życie niniejszej konwencji odbędzie się konferencja państw stron w celu dokonania oceny funkcjonowania Komitetu oraz podjęcia decyzji, zgodnie z procedurą opisaną w artykule 44 ustępie 2, czy właściwe jest przekazanie innemu organowi – bez wyłączenia żadnej możliwości – monitorowania niniejszej konwencji zgodnie z zadaniami określonymi w artykułach 28-36.

Artykuł 28

1. W ramach kompetencji przyznanych na mocy niniejszej konwencji, Komitet współpracuje z wszelkimi właściwymi organami, urzędami oraz wyspecjalizowanymi agencjami i funduszami

Organizacji Narodów Zjednoczonych, z ciałami traktatowymi ustanowionymi na mocy instrumentów międzynarodowych, przy użyciu procedur specjalnych Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz z właściwymi regionalnymi organizacjami lub organami międzyrządowymi, a także z właściwymi instytucjami, agencjami lub urzędami państwowymi działającymi w zakresie ochrony wszelkich osób przed wymuszonymi zaginięciami.

2. W wypełnianiu swoich obowiązków Komitet konsultuje się z pozostałymi organami traktatowymi ustanowionymi na mocy właściwych instrumentów międzynarodowych z zakresu praw człowieka, w szczególności z Komitetem Praw Człowieka ustanowionym na mocy Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, w celu zapewnienia zgodności ich odpowiednich uwag i zaleceń.

Artykuł 29

1. Każde państwo strona przekaże Komitetowi, za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, sprawozdanie na temat środków, jakie zostały podjęte w celu wypełnienia jego zobowiązań wynikających z niniejszej konwencji, w ciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszej konwencji w odniesieniu do danego państwa strony.

2. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych udostępnia sprawozdanie wszystkim państwom stronom.

3. Każde ze sprawozdań rozpatrywane jest przez Komitet, który wydaje takie komentarze, uwagi lub zalecenia, jakie uważa za stosowne. Komentarze, uwagi lub zalecenia przekazuje się właściwemu państwu stronie, które może, z własnej inicjatywy lub na wniosek Komitetu, udzielić na nie odpowiedzi.

4. Komitet może także występować do państw stron z żądaniem udzielenia dodatkowych informacji na temat stopnia realizacji niniejszej konwencji.

Artykuł 30

1. Wniosek o wszczęcie poszukiwań i odnalezienie osoby zaginionej mogą wnieść do Komitetu w trybie pilnym krewni osoby zaginionej lub ich przedstawiciele prawni, ich pełnomocnik lub inna upoważniona przez nich osoba, a także każda inna osoba mająca uzasadniony interes.

2. Jeżeli Komitet uzna, że złożony w trybie ustępu 1 niniejszego artykułu wniosek o pilne podjęcie działań:

a) nie jest oczywiście bezpodstawny;

b) nie stanowi nadużycia prawa do złożenia takiego wniosku;

c) został już odpowiednio przedstawiony kompetentnym organom właściwego Państwa Strony, na przykład organom uprawnionym do prowadzenia dochodzeń tam, gdzie istnieje taka możliwość;

d) nie jest sprzeczny z postanowieniami niniejszej konwencji; oraz

e) ta sama sprawa nie jest rozpatrywana przez inny organ międzynarodowy zajmujący się postępowaniem wyjaśniającym lub rozstrzyganiem o takim samym charakterze;

zwraca się do państwa strony, którego sprawa dotyczy, z żądaniem udzielenia informacji na temat sytuacji poszukiwanych osób w terminie wyznaczonym przez Komitet.

3. W świetle informacji dostarczonych przez odpowiednie państwo stronę na podstawie ustępu 2 niniejszego artykułu, Komitet może przekazać państwu stronie zalecenia, w tym żądanie, aby podjęło ono wszelkie konieczne środki, włączając w to środki tymczasowe, w celu ustalenia miejsca pobytu oraz zapewnienia ochrony osobie, której sprawa dotyczy, zgodnie z niniejszą konwencją oraz powiadomiła Komitet, w określonym terminie, o podjętych środkach, z uwzględnieniem pilnego charakteru sytuacji. Komitet informuje osobę występującą z wnioskiem o podjęcie działań w trybie pilnym o swoich zaleceniach oraz o informacjach uzyskanych od państwa po ich udostępnieniu.

4. Komitet kontynuuje swoje starania w zakresie współpracy z odpowiednim państwem stroną do czasu wyjaśnienia losu osoby poszukiwanej. Osobę występującą z wnioskiem informuje się na bieżąco.

Artykuł 31

1. Państwo strona, przy ratyfikacji niniejszej konwencji lub w dowolnym czasie późniejszym, może oświadczyć, że uznaje kompetencje Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jego jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia przez państwo stronę postanowień niniejszej konwencji. Komitet nie przyjmuje żadnych zawiadomień, jeżeli dotyczą one państwa strony, które nie złożyło takiego oświadczenia.

2. Komitet uzna za niedopuszczalne zawiadomienie, jeżeli:

a) jest ono anonimowe;

b) stanowi nadużycie prawa do przedstawiania takich zawiadomień albo jest sprzeczne z postanowieniami niniejszej konwencji;

c) ta sama sprawa jest rozpatrywana przez inny organ międzynarodowy zajmujący się postępowaniem wyjaśniającym lub rozstrzyganiem o takim samym charakterze; lub

d) nie wyczerpano wszelkich skutecznych dostępnych w prawie wewnętrznym środków ochrony prawnej. Niniejsza zasada nie obowiązuje, gdy stosowanie tych środków przewleka się w sposób nieuzasadniony.

3. Jeżeli Komitet uzna, że zawiadomienie spełnia wymogi określone w ustępie 2 niniejszego artykułu, przekazuje je właściwemu państwu stronie, zwracając się o dostarczenia uwag i komentarzy w wyznaczonym przez Komitet terminie.

4. W dowolnym czasie po otrzymaniu zawiadomienia oraz przed rozstrzygnięciem co do jego istoty, Komitet może zwrócić się do właściwego państwa strony o pilne rozważenie podjęcia przez nie takich środków tymczasowych, jakie mogą okazać się konieczne dla uniknięcia ewentualnych nieodwracalnych szkód dla ofiar zarzucanego naruszenia. Gdy Komitet korzysta z przysługującej mu swobody działania, nie oznacza to rozstrzygnięcia w przedmiocie dopuszczalności ani istoty zawiadomienia.

5. Przy rozpatrywaniu zawiadomień w trybie niniejszego artykułu Komitet obraduje przy drzwiach zamkniętych. Komitet informuje autora zawiadomienia o odpowiedzi udzielonej przez odpowiednie państwo stronę. Jeżeli Komitet podejmie decyzję o zakończeniu procedury, przekazuje swoją opinię państwu stronie oraz autorowi zawiadomienia.

Artykuł 32

Państwo strona niniejszej konwencji może w dowolnym czasie oświadczyć, że uznaje kompetencje Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których państwo strona twierdzi, że inne państwo strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z niniejszej konwencji. Komitet nie przyjmie żadnych zawiadomień, jeżeli dotyczą one państwa strony, które nie złożyło takiego oświadczenia, ani zawiadomień z państwa które nie złożyło takiego oświadczenia.

Artykuł 33

1. W przypadku otrzymania przez Komitet wiarygodnej informacji o poważnym naruszeniu przez państwo stronę postanowień niniejszej konwencji, może on, po konsultacji z tym państwem stroną, zwrócić się do jednego lub więcej swoich członków o bezzwłoczne przeprowadzenie wizyty i przedstawienie sprawozdania.

2. Komitet pisemnie powiadamia odpowiednie państwo stronę o swoim zamiarze przeprowadzenia wizyty, ze wskazaniem składu delegacji oraz celu wizyty. Państwo strona udziela Komitetowi odpowiedzi w rozsądnym czasie.

3. Na uzasadniony wniosek państwa strony, Komitet może podjąć decyzję o odroczeniu lub odwołaniu wizyty.

4. W przypadku zgody państwa strony na wizytę, Komitet oraz odpowiednie państwo strona współpracują w celu określenia jej przebiegu, a państwo strona zapewnia Komitetowi wszelkie udogodnienia konieczne dla właściwego przebiegu wizyty.

5. Po zakończeniu wizyty Komitet zawiadamia państwo stronę o swoich uwagach i zaleceniach.

Artykuł 34

W przypadku otrzymania przez Komitet informacji, która wydaje się zawierać właściwie umotywowane wskazania, że wymuszone zaginięcia praktykuje się w sposób rozległy lub systematyczny na terytorium podlegającym jurysdykcji państwa strony, może on – po zażądaniu od państwa strony wszelkich istotnych informacji na temat tej sytuacji – pilnie przedstawić sprawę Zgromadzeniu Ogólnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 35

1. Komitet jest właściwy wyłącznie w zakresie wymuszonych zaginięć, które zaistniały po wejściu w życie niniejszej konwencji.

2. Jeżeli państwo przystąpi do niniejszej konwencji po jej wejściu w życie, obowiązki tego państwa względem Komitetu dotyczą tylko wymuszonych zaginięć, które zaistniały po wejściu w życie niniejszej konwencji w odniesieniu do tego państwa.

Artykuł 36

1. Komitet przedkłada państwom stronom oraz Zgromadzeniu Ogólnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych roczne sprawozdanie ze swej działalności prowadzonej na podstawie niniejszej konwencji.

2. Przed publikacją w rocznym sprawozdaniu uwag dotyczących państwa strony zostaje ono powiadomione o tym fakcie z wyprzedzeniem i otrzymuje stosowny czas na odpowiedź. Państwo strona może zażądać umieszczenia w sprawozdaniu swoich komentarzy lub uwag.

CZĘŚĆ III

Artykuł 37

Żaden przepis niniejszej konwencji nie narusza jakichkolwiek przepisów bardziej sprzyjających ochronie wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, jakie mogą być zawarte w:

- a) prawie państwa strony;
- b) prawie międzynarodowym obowiązującym w odniesieniu do tego państwa.

Artykuł 38

1. Niniejsza konwencja jest otwarta do podpisu przez wszystkie państwa członkowskie Organizacji Narodów Zjednoczonych.

2. Niniejsza konwencja podlega ratyfikacji przez wszystkie państwa członkowskie Organizacji Narodów Zjednoczonych. Dokumenty ratyfikacyjne składane są Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

3. Niniejsza konwencja jest otwarta do przystąpienia dla wszystkich państw członkowskich Organizacji Narodów Zjednoczonych. Przystąpienie następuje w drodze złożenia Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokumentu przystąpienia.

Artykuł 39

1. Niniejsza konwencja wchodzi w życie trzydziestego dnia po dacie złożenia Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dwudziestego dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia.

2. Dla każdego państwa, które ratyfikuje niniejszą konwencję lub do niej przystąpi po złożeniu dwudziestego dokumentu ratyfikacyjnego bądź dokumentu przystąpienia, niniejsza konwencja wchodzi w życie trzydziestego dnia po dacie złożenia przez to państwo dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia.

Artykuł 40

Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych powiadamia wszystkie państwa członkowskie Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz wszystkie państwa, które podpisały niniejszą konwencję lub do niej przystąpiły o:

- a) podpisach, ratyfikacjach lub przystąpieniach na podstawie artykułu 38;
- b) terminie wejścia w życie niniejszej konwencji na podstawie artykułu 39.

Artykuł 41

Postanowienia niniejszej konwencji mają zastosowanie do wszystkich części państw federalnych bez jakichkolwiek ograniczeń lub wyjątków.

Artykuł 42

1. Każdy spór między dwoma albo więcej państwami stronami dotyczący interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji, który nie może być rozstrzygnięty w drodze rokowań ani na podstawie procedur wyraźnie określonych w niniejszej konwencji, kierowany jest na wniosek jednego z państw w sporze do arbitrażu. Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od daty zgłoszenia wniosku w sprawie arbitrażu strony nie są w stanie dojść do porozumienia w kwestii organizacji arbitrażu, każda z nich może przekazać spór do rozstrzygnięcia przez Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości zgodnie ze Statutem Trybunału.

2. Państwo w czasie podpisania lub ratyfikacji niniejszej konwencji albo przystąpienia do niej może złożyć oświadczenie, że nie uważa się za związane postanowieniami ustępu 1 niniejszego artykułu. Inne państwa strony nie będą związane postanowieniami ustępu 1 niniejszego artykułu w stosunku do państwa strony, które złożyło takie oświadczenie.

3. Każde państwo strona, które złożyło oświadczenie zgodnie z postanowieniami ustępu 2 niniejszego artykułu, może w dowolnym czasie cofnąć to oświadczenie przez zawiadomienie o tym Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 43

Niniejsza konwencja nie narusza przepisów międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym obowiązków Wysokich Umawiających się Stron czterech Konwencji genewskich z dnia 12 sierpnia 1949 r. oraz ich dwóch Protokołów dodatkowych z dnia 8 czerwca 1977 r., ani możliwości przysługującej każdemu z państw stron w zakresie zlecenia Międzynarodowemu Komitetowi Czerwonego Krzyża odwiedzania miejsc pozbawienia wolności w sytuacjach nieobjętych międzynarodowym prawem humanitarnym.

Artykuł 44

1. Każde państwo strona niniejszej konwencji może zaproponować poprawkę i przedstawić ją Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych. Sekretarz Generalny przesyła następnie zaproponowaną poprawkę państwom stronom z prośbą o wskazanie, czy opowiadają się one za zwołaniem konferencji państw stron w celu rozpatrzenia tej propozycji i przeprowadzenia nad nią głosowania. Jeżeli w ciągu czterech miesięcy od daty przekazania odnośnego pisma przynajmniej jedna trzecia państw stron opowie się za taką konferencją, Sekretarz Generalny zwołuje konferencję pod auspicjami Organizacji Narodów Zjednoczonych.
2. Każda poprawka przyjęta większością dwóch trzecich obecnych na konferencji i głosujących państw stron przekazywana jest przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych wszystkim państwom stronom do przyjęcia.
3. Poprawka przyjęta zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu wchodzi w życie po jej przyjęciu przez dwie trzecie państw stron niniejszej konwencji, zgodnie z ich odpowiednimi procedurami konstytucyjnymi.
4. Po wejściu w życie poprawki stają się obowiązujące dla tych państw stron, które je przyjęły, natomiast dla innych państw stron pozostają obowiązujące postanowienia niniejszej konwencji i wszelkie poprzednie poprawki, które były przez nie przyjęte.

Artykuł 45

1. Niniejsza konwencja, której teksty w językach angielskim, arabskim, chińskim, francuskim, hiszpańskim i rosyjskim są jednakowo autentyczne, zostanie złożona do depozytu Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.
2. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych przekaże uwierzytelnione odpisy niniejszej konwencji wszystkim państwom, o których mowa w artykule 38.

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem:

Przemysław Domagała, Zastępca Dyrektora Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Praw
Człowieka Ministerstwa Sprawiedliwości

**Deklaracje Rzeczypospolitej Polskiej o uznaniu kompetencji Komitetu do Spraw
Wymuszonych Zaginięć**

Zgodnie z artykułem 31 ustęp 1 Międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r., Rzeczpospolita Polska oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu do Spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, podających się za ofiary naruszenia przez Rzeczpospolitą Polską postanowień Konwencji.

Zgodnie z artykułem 32 Międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r. Rzeczpospolita Polska oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu do Spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których państwo strona stwierdza, że Rzeczpospolita Polska nie wypełnia swoich zobowiązań wynikających z Konwencji.

/podpisano elektronicznie/

**Zastrzeżenie Rzeczypospolitej Polskiej dotyczące artykułu 25 ustęp 4 Międzynarodowej
Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem,
przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r.**

Podkreślając znaczenie wcześniejszej weryfikacji warunków adopcji, w najlepszym interesie dziecka, i tym samym mając zastrzeżenia co do odrębnej procedury unieważnienia adopcji, uznając jednak możliwość ponownego rozpatrzenia lub rozwiązania adopcji w wyjątkowych przypadkach, Rzeczpospolita Polska uważa, że nie jest związana postanowieniami artykułu 25 ustęp 4 Międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r., w odniesieniu do unieważnienia adopcji dzieci, o której mowa w jej artykule 25 ustęp 1 litera a.

/podpisano elektronicznie/

**Sprzeciw Rzeczypospolitej Polskiej w odniesieniu do zastrzeżenia do artykułu 33
Międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym
zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r., złożonego przez
Sułtanat Omanu w chwili przystąpienia**

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej dokładnie zbadał zastrzeżenie złożone przez Rząd Sułtanatu Omanu w chwili przystąpienia do artykułu 33 Międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r. (zwanej dalej „Konwencją”).

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej zauważa, że kompetencje Komitetu do Spraw Wymuszonych Zaginięć (zwanego dalej „Komitetem”) na mocy artykułu 33 Konwencji nie są uzależnione od ogólnego uznania przez państwo stronę. Rząd Rzeczypospolitej Polskiej uważa, że wizyty Komitetu przewidziane w artykule 33 Konwencji stanowią zasadniczą część wdrażania Konwencji. Ogólne wyłączenie kompetencji Komitetu w przypadku podejrzenia poważnego naruszenia postanowień Konwencji nadmiernie ogranicza kompetencje Komitetu i budzi wątpliwości co do zaangażowania Sułtanatu Omanu w przedmiot i cel Konwencji.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej uważa zatem, że powyższe zastrzeżenie jest niezgodne z przedmiotem i celem Konwencji i w związku z tym nie jest dozwolone na mocy artykułu 19 litera c Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, sporządzonej w Wiedniu dnia 23 maja 1969 r.

W związku z tym Rząd Rzeczypospolitej Polskiej sprzeciwia się zastrzeżeniu Rządu Sułtanatu Omanu do artykułu 33 Konwencji. Sprzeciw ten nie wyklucza wejścia w życie Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Sułtanatem Omanu. W ten sposób Konwencja zacznie obowiązywać między obydwoma państwami, a Sułtanat Omanu nie będzie mógł korzystać z wyżej wymienionego zastrzeżenia.

/podpisano elektronicznie/

TEKST ZASTRZEŻEŃ, DEKLARACJI I SPRZECIWÓW
DO MIĘDZYNARODOWEJ KONWENCJI W SPRAWIE OCHRONY WSZYSTKICH OSÓB PRZED
WYMUSZONYM ZAGINIĘCIEM, PRZYJĘTEJ W NOWYM JORKU DNIA 20 GRUDNIA 2006 R.

stan na dzień 21 maja 2024 r.

Zastrzeżenia i deklaracje interpretacyjne

Kuba

Republika Kuby niniejszym oświadcza, zgodnie z artykułem 42 ustępem 2, że nie uważa się za zobowiązaną do przekazywania swoich sporów Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, jak to przewidziano w ustępie 1 tego samego artykułu.

Cuba

The Republic of Cuba hereby declares, in accordance with article 42, paragraph 2, that it does not consider itself obliged to refer its disputes to the International Court of Justice, as provided for in paragraph 1 of the same article.

Fidzi

Rząd Republiki Fidzi oświadcza, że nie uważa się za związany postanowieniami art. 42 ust. 1

Fiji

The Government of the Republic of Fiji declares that it does not consider itself bound by provisions of Article 42(1)

Finlandia

Podkreślając znaczenie wcześniejszej weryfikacji warunków przysposobienia, w najlepszym interesie dziecka, i tym samym mając zastrzeżenia co do odrębnej procedury unieważnienia przysposobienia, uznając jednak możliwość ponownego rozpatrzenia przysposobienia w wyjątkowych przypadkach, Republika Finlandii uważa, że nie jest związana postanowieniami artykułu 25 ustęp 4 Konwencji w

odniesieniu do unieważnienia przysposobienia dzieci, o którym mowa w artykule 25 ustęp 1 litera a) Konwencji.

Finland

Emphasizing the importance of prior verification of the conditions for adoption, in the best interests of the child, and thus having reservations about a separate procedure for annulling adoption but recognizing, however, the possibility of reviewing adoption in exceptional cases, the Republic of Finland considers that it is not bound by the provisions of Article 25, paragraph 4 of the Convention in respect of annulling the adoption of the children referred to in Article 25, paragraph 1, subparagraph (a) of the Convention.

Maroko

Na podstawie 42 (2) Konwencji, Królestwo Maroka nie uważa się za związane postanowieniami ustępu 1 niniejszego artykułu i oświadcza, że aby jakikolwiek spór pomiędzy dwoma lub więcej Państwami został przekazany do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, w każdej sprawie musi istnieć zgoda wszystkich stron sporu.

Morocco

Pursuant to 42 (2) of the Convention, the Kingdom of Morocco does not consider itself bound by the provisions of paragraph 1 of this article and declares that for any dispute between two or more States to be brought before the International Court of Justice, it is necessary to have, in each case, the agreement of all States parties to the dispute.

Norwegia

Deklaracja i zastrzeżenie dotyczące artykułu 17 ustęp 2 złożone przy ratyfikacji:

„Królestwo Norwegii oświadcza, że rozumie, że to, czy i w jakim zakresie poszczególne postanowienia Konwencji mają zastosowanie w sytuacjach konfliktu zbrojnego, będzie zależać od interpretacji danego przepisu w świetle międzynarodowego prawa humanitarnego, mając na uwadze ogólne zasady wykładni, która ma zastosowanie tam, gdzie znaczenie ma kilka reżimów prawa międzynarodowego, jak na przykład zasada harmonizacji i zasada *lex specialis*.

W zakresie, w jakim art. 17 ust. 2 Konwencji można interpretować jako wymagający od każdego Państwa Strony ustanowienia „w swoim ustawodawstwie” warunków i gwarancji związanych z pozbawieniem wolności, które mają zastosowanie w sytuacjach konfliktu zbrojnego, Królestwo Norwegii zastrzega sobie

prawo do niestosowania tego przepisu w takich sytuacjach. Pozbawienie wolności podczas konfliktu zbrojnego nie jest obecnie uregulowane w formalnym prawie norweskim. W Norwegii zasady dotyczące pozbawienia wolności podczas konfliktu zbrojnego są określone w Podręczniku prawa konfliktów zbrojnych Norweskich Sił Zbrojnych oraz w zasadach przyjętych dla każdej konkretnej operacji, w tym w zasadach zaangażowania.”

Deklaracja dotycząca artykułu 20 ustęp 1 w związku z artykułem 18 złożona po ratyfikacji

„Królestwo Norwegii oświadcza, że rozumie, że art. 20 ust. 1 Konwencji, który dopuszcza ograniczenia prawa do informacji, o których mowa w art. 18, w drodze wyjątku, gdy jest ‘ściśle konieczne’ i ‘jeżeli przekazanie informacji niekorzystnie wpływałoby na prywatność osoby’ pozbawionej wolności, pozwala na przywiązanie wagi do oceny przez osobę zainteresowaną, czy warunki te zostały spełnione.

Ma to zastosowanie pod warunkiem, że informacje, patrząc obiektywnie, mają wrażliwy charakter osobisty, dana osoba jest objęta ochroną prawną, a pozbawienie wolności podlega kontroli sądowej.

Tym samym w rozumieniu Królestwa Norwegii, w zależności od okoliczności, można odmówić dostępu do informacji, jeżeli osoba pozbawiona wolności nie wyrazi zgody na ujawnienie wrażliwych danych osobowych ze względu na ochronę prywatności”.

Norway

Declaration and reservation concerning Article 17 (2) made upon ratification

“The Kingdom of Norway declares its understanding that whether and to what extent the various provisions of the Convention apply in situations of armed conflict will depend on an interpretation of the provision in question in the light of international humanitarian law, having regard to general principles of interpretation that apply where several regimes of international law are relevant, such as the principle of harmonisation and the principle of *lex specialis*.

To the extent that Article 17 (2) of the Convention may be interpreted as requiring each State Party to establish ‘in its legislation’ conditions for and guarantees related to deprivation of liberty that apply in situations of armed conflict, the Kingdom of Norway reserves the right not to apply this provision in such situations. Deprivation of liberty during armed conflict is not currently regulated in formal Norwegian law. In Norway, the rules concerning deprivation of liberty during armed conflict are set out in the Norwegian Armed Forces’ Manual of the Law of Armed Conflict and in the rules adopted for each specific operation, including the rules of engagement.”

Declaration concerning Article 20 (1), in conjunction with Article 18 made upon ratification

“The Kingdom of Norway declares its understanding that Article 20 (1) of the Convention, which permits restrictions on the right to information referred to in Article 18 on an exceptional basis, where ‘strictly necessary’ and ‘if the transmission of the information would adversely affect the privacy’ of the person deprived of liberty, allows for weight to be given to an assessment by the person concerned of whether these conditions are met. This applies provided that the information, viewed objectively, is of a sensitive personal nature, that the person concerned is under the protection of the law and that the deprivation of liberty is subject to judicial control.

Thus, it is the understanding of the Kingdom of Norway that, depending on the circumstances, access to information may be denied if the person deprived of liberty does not consent to the disclosure of sensitive personal information on grounds of privacy.”

Niemcy

„Artykuł 16

Zakaz zwrócenia będzie odnosić się tylko do osoby realnie zagrożonej wymuszonym zaginięciem.

Odnośnie do art. 17 (2) (f)

Zgodnie z prawem niemieckim gwarantuje się, że pozbawienie wolności jest zgodne z prawem tylko wtedy, gdy zostało zarządzone przez sąd, albo – w wyjątkowych przypadkach – gdy zostało następczo przez sąd zatwierdzone. Artykuł 104 ust. 2 Ustawy Zasadniczej (Grundgesetz) wprost stanowi, że ‘Decyzję dotyczącą dopuszczalności i czasu trwania pozbawienia wolności może podjąć tylko sędzia. W każdym przypadku pozbawienia wolności bez nakazu sędziego należy niezwłocznie uzyskać decyzję sędziego.’ Artykuł 104 ust. 3 Ustawy Zasadniczej stanowi, że osoba, która została zatrzymana w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa ‘zostanie postawiona przed sędzią nie później niż następnego dnia po zatrzymaniu.’

W razie arbitralnego pozbawienia wolności, z naruszeniem art. 104 Ustawy Zasadniczej, każdy może spowodować wydanie orzeczenia sądowego prowadzącego do zwolnienia, składając do właściwego Sądu Rejonowego wniosek o jej/jego natychmiastowe zwolnienie. Jeśli osoba została zatrzymana ponad okres dopuszczalny zgodnie z Ustawą Zasadniczą, sąd musi zarządzić jej zwolnienie stosownie do paragrafu 128 (2) zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego (Strafprozessordnung, StPO).

Artykuł 17 ust. 3

W razie przymusowego umieszczenia osoby chorej przez opiekuna lub kuratora, informacje wymagane zgodnie z literami a) do h), są znane sądowi, który zatwierdził umieszczenie. Sąd może w każdym czasie pozyskać informacje wymagane zgodnie z literami a) do h) od opiekuna lub kuratora; w takim przypadku

informacje te załącza się do akt sądowych. Informacje te są uważane za rejestr w rozumieniu artykułu 17 ust. 1.

Odnoszenie do artykułu 18

Zgodnie z prawem niemieckim, wszystkie osoby, które mają w tym uzasadniony interes, są uprawnione do uzyskiwania informacji z akt sądowych. Ograniczenia przewidziane w prawie niemieckim w celu ochrony osób zainteresowanych albo zapewnienia prawidłowego biegu postępowania karnego są dopuszczalne zgodnie z artykułem 20 ust. 1 Konwencji.

Odnoszenie do artykułu 24 ust. 4

Wyjaśnia się, że postanowienia dotycząc naprawienia szkody i zadośćuczynienia nie naruszają zasady immunitetu państwa.”

Germany

“Article 16

The prohibition of return shall only apply if the person concerned faces a real risk of being subjected to enforced disappearance.

Regarding Art. 17 (2) (f)

Under German law it is guaranteed that deprivation of liberty is only lawful if it has been ordered by a court or – in exceptional cases – subsequently authorized by a court. Article 104 para. 2 of the Basic Law (Grundgesetz) expressly provides: ‘Only a judge may rule upon the permissibility or continuation of any deprivation of liberty. If such a deprivation is not based on a judicial order, a judicial decision shall be obtained without delay’. Article 104 para. 3 of the Basic Law provides that a person who has been provisionally arrested on suspicion of having committed a criminal offence ‘shall be brought before a judge no later than the day following the arrest’.

In the event that a person is being held arbitrarily in contravention of Article 104 of the Basic Law, anyone can bring about a judicial decision leading to that person’s release by applying to the competent Local Court for his/her immediate release. If the person concerned has been detained beyond the time limit permissible under the Basic Law, the court has to order that person’s release pursuant to section 128 (2), first sentence, of the Code of Criminal Procedure (Strafprozessordnung, StPO).

Article 17 para. 3

In the case of an involuntary placement of sick persons by a custodian or a person having power of attorney, the information required under letters (a) to (h) is known to the court which authorizes the placement. The court can ascertain the information required under letters (a) to (h) at any time through the custodian or

person having power of attorney; the information is then included in the case-file. This information is also to be regarded as records within the meaning of article 17 para. 3.

Regarding Article 18

Under German law, all persons with a legitimate interest are entitled to obtain information from the court files. The restrictions provided for in German law for the protection of the interests of the person concerned or for safeguarding the criminal proceedings are permissible pursuant to Article 20 para. 1 of the Convention.

Regarding Article 24 para. 4

It is clarified that the envisaged provision on reparation and compensation does not abrogate the principle of state immunity.”

Oman

Zastrzeżenia:

Po pierwsze, Rząd Sułtanatu Omanu nie uznaje kompetencji Komitetu w sprawach wymuszonych zaginięć przewidzianych w artykule 33 wyżej wymienionej Konwencji.

Po drugie, Rząd Sułtanatu Omanu nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 42 ustęp 1 wyżej wymienionej Konwencji.

Oman

Reservations:

Firstly, the Government of the Sultanate of Oman does not recognize the competence of the Committee in cases of enforced disappearances provided in article 33 of the aforementioned Convention.

Secondly, the Government of the Sultanate of Oman does not consider itself bound by the provisions of article 42, paragraph 1 of the aforementioned Convention.

Sudan

Deklaracja:

„...Rząd Republiki Sudanu, zgodnie z artykułem (42) ustęp (2), nie uważa się za związany postanowieniami artykułu (42) ustęp (1) niniejszej Konwencji.”

Sudan

Declaration:

“... the Government of the Republic of the Sudan, in accordance with article (42) paragraph (2) doesn't consider itself bound by the provisions of the article (42) paragraph (1) of this Convention.”

Tajlandia

Królestwo Tajlandii nie uważa się związane ustępem 1 artykułu 42 Konwencji.

Thailand

“... the Kingdom of Thailand does not consider itself bound by paragraph 1 of Article 42 of the Convention.”

Ukraina

„Odnosnie do artykułów 13 i 14 Konwencji Ukraina upoważnia Urząd Prokuratora Generalnego Ukrainy (w sprawach wniosków dotyczących postępowania przygotowawczego) i Ministerstwo Sprawiedliwości Ukrainy (w sprawach dotyczących postępowań sądowych lub wykonywania wyroków) do rozpoznawania wniosków zgodnie z artykułami 10-14 Konwencji.”

[...]

Odnosnie do artykułu 42 Konwencji Ukraina nie uważa się za związaną postanowieniami ustępu 1 artykułu 42 w sprawie dodatkowej procedury załatwiania sporów przez arbitraż lub Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości.”

Ukraine

“Regarding Articles 13 and 14 of the Convention, Ukraine empowers the Prosecutor General's Office of Ukraine (concerning request during the pre-trial investigation) and Ministry of Justice of Ukraine (concerning request during the court proceedings or execution of judgments) to consider requests according to Articles 10-14 of Convention”.

[...]

Regarding Article 42 of the Convention, Ukraine does not consider itself bound by the provisions of paragraph 1 of Article 42 concerning additional procedures of settlement of disputes by arbitration or the International Court of Justice.”

**Oświadczenia o uznaniu kompetencji Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania
i rozpatrywania zawiadomień o możliwym naruszeniu Konwencji:**

Albania

8 listopada 2007 r.

Zgodnie z artykułem 31 [Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem], Republika Albanii oświadcza, że uznaje kompetencję Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia postanowień Konwencji przez Państwo Albańskie.

Zgodnie z artykułem 32 [Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem], Republika Albanii oświadcza, że uznaje kompetencję Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.

Albania

8 November 2007

In accordance with Article 31 of ...[the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance], the Republic of Albania declares that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation of provisions of this Convention by Albanian State.

In accordance with Article 32 of ...[the International Convention for the Protection of all Persons from Enforced Disappearance], the Republic of Albania declares that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention.

Argentyna

11 czerwca 2008 r.

Zgodnie z postanowieniami artykuł(ów) 31 ustęp 1... Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, Republika Argentyńska uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jurysdykcji Republiki Argentyńskiej, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia przez to Państwo jakiegokolwiek postanowienia Konwencji...

Zgodnie z postanowieniami artykuł[ów] 32 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, Republika Argentyńska uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć... do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.

Argentina

11 June 2008

Article 31

In accordance with the provisions of article[s] 31, paragraph 1 ... of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, the Argentine Republic recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to the jurisdiction of the Argentine Republic claiming to be victims of a violation by the State of any of the provisions of the Convention ...

In accordance with the provisions of ... article[s] 32 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, the Argentine Republic recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances ... to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention.

Austria

Na podstawie artykułu 31 Konwencji, Republika Austrii uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia postanowień Konwencji przez Austrię.

Na podstawie artykułu 32 Konwencji, Republika Austrii uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.

Austria

Pursuant to Article 31 of the Convention, the Republic of Austria recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of

individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation of provisions of this Convention by Austria.

Pursuant to Article 32 of the Convention, the Republic of Austria recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under the Convention.

Belgia

Artykuł 31:

Królestwo Belgii oświadcza, że zgodnie z artykułem 31 Konwencji [Belgia] uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia postanowień Konwencji przez Królestwo Belgii.

Artykuł 32:

Królestwo Belgii oświadcza zgodnie z artykułem 31 Konwencji, że uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.

Belgium

Article 31:

The Kingdom of Belgium declares that in accordance with article 31 of the convention, [Belgium] recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation of provisions of this Convention by the Kingdom of Belgium.

Article 32:

The Kingdom of Belgium declares, in accordance with article 32 of the Convention, that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under the Convention.

Bośnia i Hercegowina

13 grudnia 2012 r.

„Bośnia i Hercegowina niniejszym oświadcza, że zgodnie z artykułem 31 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia

2006 r., Bośnia i Hercegowina uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia postanowień tej Konwencji przez Bośnię i Hercegowinę.”

„Bośnia i Hercegowina niniejszym oświadcza, że zgodnie z artykułem 32 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r., Bośnia i Hercegowina uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.”

Bosnia and Herzegovina

13 December 2012

“Bosnia and Herzegovina hereby declares that in accordance with article 31 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, adopted in New York, December 20, 2006, Bosnia and Herzegovina recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation of provisions of this Convention by Bosnia and Herzegovina.”

“Bosnia and Herzegovina hereby declares, in accordance with article 32 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, adopted in New York, December 20, 2006, that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under the Convention.”

Chile

Republika Chile niniejszym oświadcza, zgodnie z artykułem 31 Konwencji, że uznaje kompetencję Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia przez to Państwo Stronę postanowień Konwencji. Republika Chile niniejszym oświadcza zgodnie z artykułem 32 Konwencji, że uznaje kompetencję Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.

Chile

The Republic of Chile hereby declares, in accordance with article 31 of this Convention, that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation by this State Party of provisions of this Convention.

The Republic of Chile hereby declares, in accordance with article 32 of this Convention, that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention.

Kolumbia

7 września 2022 r.

Oświadczenie na podstawie artykułu 31:

[...] Republika Kolumbii oświadcza, że zgodnie z artykułem 31 Konwencji uznaje kompetencje Komisji ds. Wymuszonych Zaginięć do otrzymywania i rozpatrywania korespondencji od lub w imieniu osób fizycznych podlegających jurysdykcji Republiki Kolumbii, twierdzących, że są ofiarami naruszenia któregokolwiek z postanowień Konwencji przez Republikę Kolumbii.

Colombia

7 September 2022

Declaration under article 31:

... the Republic of Colombian declares that, in accordance with article 31 of the Convention, it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to the jurisdiction of the Republic of Colombia, claiming to be victims of a violation of any of the provisions of the Convention by the Republic of Colombia.

Chorwacja

Oświadczenie na podstawie artykułu 31:

„Republika Chorwacji uznaje kompetencje Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania korespondencji od lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, które podają się za ofiary naruszenia postanowień niniejszej Konwencji.”

Oświadczenie na mocy artykułu 32:

„Republika Chorwacji uznaje kompetencje Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swoich zobowiązań wynikających z niniejszej Konwencji.”

Croatia

Declaration under article 31:

“The Republic of Croatia recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation of provisions of this Convention.”

Declaration under article 32:

“The Republic of Croatia recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention.”

Czechy

Oświadczenie na podstawie artykułu 31

... zgodnie z art. 31 ust. 1 Międzynarodowej konwencji o ochronie wszelkich osób przed wymuszonymi zaginięciami Republika Czeska oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć w zakresie otrzymywania i rozpatrywania korespondencji od lub w imieniu osób podlegających swojej jurysdykcji, podających się za ofiary naruszenia przez Republikę Czeską postanowień niniejszej Konwencji.

Oświadczenie na podstawie artykułu 32

... zgodnie z art. 32 Międzynarodowej konwencji o ochronie wszelkich osób przed wymuszonymi zaginięciami Republika Czeska oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania korespondencji, w której Państwo-Strona twierdzi, że inne państwo Strona nie wypełnia swoich obowiązków wynikających z niniejszej Konwencji

Czech Republic

Declaration under article 31

... pursuant to Article 31 (1) of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, the Czech Republic declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject

to its jurisdiction claiming to be victims of a violation by the Czech Republic of provisions of this Convention.

Declaration under article 32

... pursuant to Article 32 of the of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, the Czech Republic declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention.

Czarnogóra

„Zgodnie z artykułem 31 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r., Rząd Czarnogóry oświadcza, że Czarnogóra uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia przez Czarnogórę postanowień Konwencji.”

„Zgodnie z artykułem 32 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r., Rząd Czarnogóry oświadcza, że Czarnogóra uznaje kompetencję Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.”

Montenegro

“In accordance with Article 31 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, adopted in New York, December 20, 2006, the Government of Montenegro declares that Montenegro recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation by Montenegro of provisions of this Convention.”

“In accordance with Article 32 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, adopted in New York, 20 December 2006, the Government of Montenegro declares that Montenegro recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention.”

Ekwador

Zgodnie z postanowieniami artykułu 31 ust. 1 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, Republika Ekwadoru uznaje kompetencję Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia postanowień Konwencji przez to Państwo Stronę.

Zgodnie z postanowieniami artykułu 32 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, Republika Ekwadoru uznaje kompetencję Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.

Ecuador

In accordance with the provisions of article 31 (1) of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, the Republic of Ecuador recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of violations of provisions of this Convention by this State Party.

In accordance with the provisions of article 32 of the Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, the Republic of Ecuador recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under the Convention.

Finlandia

Zgodnie z art. 31 ust. 1 Konwencji Republika Finlandii oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania korespondencji od lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, podających się za ofiary naruszenia przez Finlandię postanowienia Konwencji.”

Oświadczenie na mocy artykułu 32:

„Zgodnie z art. 32 Konwencji Republika Finlandii oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo-Strona twierdzi, że Finlandia nie wypełnia swoich zobowiązań wynikających z Konwencji.”

Finland

„In accordance with Article 31, paragraph 1 of the Convention, the Republic of Finland declares that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation by Finland of provisions of the Convention.”

Declaration under article 32:

“In accordance with Article 32 of the Convention, the Republic of Finland declares that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications in which a State Party claims that Finland is not fulfilling its obligations under the Convention.”

Francja

9 grudnia 2008 r.

...zgodnie z postanowieniami ustępu 1 artykułu 31, [Francja] uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia postanowień tej Konwencji przez Francję.

...zgodnie z artykułem 32, [Francja] uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.

France

9 December 2008

...in accordance with the provisions of paragraph 1 of article 31, [France] recognizes the competence of the Committee on enforced disappearance to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation of provisions of this Convention by France.

...in accordance with article 32, [France] recognizes the competence of the Committee on enforced disappearance to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention.

Hiszpania

5 stycznia 2011 r.

Oświadczenia na podstawie artykułów 31

Zgodnie z artykułem 31 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, Królestwo Hiszpanii oświadcza, że uznaje kompetencję Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jego jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia przez Hiszpanię postanowień Konwencji.

Oświadczenia na podstawie artykułów 32

Zgodnie z artykułem 32 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, Królestwo Hiszpanii oświadcza, że uznaje kompetencję Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.

Spain

5 January 2011

Declarations under articles 31

In accordance with article 31 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, the Kingdom of Spain declares that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction, claiming to be victims of violations by Spain of provisions of this Convention.

Declarations under articles 32

In accordance with article 32 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, the Kingdom of Spain declares that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications in which a State party claims that another State party is not fulfilling its obligations under this Convention.

Holandia

„Zgodnie z artykułem 31 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, Królestwo Niderlandów, dla europejskiej części Niderlandów i karaibskiej części Niderlandów (wysp Bonaire, Sint–Eustasius i Saba), oświadcza, że uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jego jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia przez Królestwo Niderlandów postanowień Konwencji.”

„Zgodnie z artykułem 32 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, Królestwo Niderlandów, dla europejskiej części Niderlandów i karaibskiej części

Niderlandów (wysp Bonaire, Sint–Eustasius i Saba), oświadcza, że uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.”

Netherlands

“In accordance with Article 31 of the International Convention for the Protection of all Persons from Enforced Disappearance, the Kingdom of the Netherlands, for the European part of the Netherlands and the Caribbean part of the Netherlands (the islands of Bonaire, Sint Eustatius and Saba), declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation by the Kingdom of the Netherlands of provisions of this Convention.”

“In accordance with Article 32 of the International Convention for the Protection of all Persons from Enforced Disappearance, the Kingdom of the Netherlands, for the European part of the Netherlands and the Caribbean part of the Netherlands (the islands of Bonaire, Sint Eustatius and Saba), declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention.”

Japonia

„Zgodnie z artykułem 32 Konwencji, Rząd Japonii oświadcza, że uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.”

Japan

“In accordance with Article 32 of the Convention, the Government of Japan declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under the Convention.”

Litwa

14 sierpnia 2013 r.

Artykuł 32

„...zgodnie z artykułem 31 Konwencji Sejmas Republiki Litewskiej oświadcza, że Republika Litewska uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jurysdykcji Republiki Litewskiej, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia przez Republikę Litewską postanowień Konwencji.”

Artykuł 32

„...zgodnie z artykułem 31 Konwencji Sejmas Republiki Litewskiej oświadcza, że Republika Litewska uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona Konwencji twierdzi, że Republika Litewska nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.”

Lithuania

14 August 2013

Article 31

“... in accordance with Article 31 of the Convention, the Seimas of the Republic of Lithuania declares that the Republic of Lithuania recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to the jurisdiction of the Republic of Lithuania claiming to be victims of a violation by the Republic of Lithuania of provisions of this Convention.”

Article 32

“... in accordance with Article 32 of the Convention, the Seimas of the Republic of Lithuania declares that the Republic of Lithuania recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications in which a State Party to this Convention claims that the Republic of Lithuania is not fulfilling its obligations under this Convention.”

Luksemburg

20 lutego 2023 r.

Oświadczenie na podstawie artykułu 31:

Wielkie Księstwo Luksemburga oświadcza, zgodnie z artykułem 31 Konwencji, że uznaje kompetencje Komisji ds. Wymuszonych Zaginięć do otrzymywania i rozpatrywania korespondencji od lub w imieniu osób podlegających jego jurysdykcji, podających się za ofiary naruszenia przez Wielkie Księstwo Luksemburga postanowień Konwencji.

20 lutego 2023 r

Oświadczenie na mocy artykułu 32:

Wielkie Księstwo Luksemburga oświadcza, zgodnie z artykułem 32 Konwencji, że uznaje kompetencje Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swoich zobowiązań wynikających z Konwencji.

Luxembourg

20 February 2023

Declaration under article 31:

The Grand Duchy of Luxembourg declares, in accordance with article 31 of the Convention, that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of persons subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation by the Grand Duchy of Luxembourg of the provisions of the Convention.

20 February 2023

Declaration under article 32:

The Grand Duchy of Luxembourg declares, in accordance with article 32 of the Convention, that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under the Convention.

Mali

2 stycznia 2010 r.

Rząd Republiki Mali oświadcza, że uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania zawiadomień od osób albo innego Państwa Strony, zgodnie z postanowieniami artykułów 31 i 32 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem przyjętej dnia 20 grudnia 2006 r.

Mali

2 January 2010

The Government of the Republic of Mali declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive communications from individuals or any other State Party in accordance with the provisions of articles 31 and 32 of the International Convention for the Protection of All Persons against Enforced Disappearance, adopted on December 20, 2006.

Meksyk

2 października 2020 r.

Oświadczenie na podstawie artykułu 31:

Zgodnie z postanowieniami artykułu 31 (1) Międzynarodowej konwencji o ochronie wszelkich osób przed wymuszonymi zaginięciami, Meksykańskie Stany Zjednoczone oświadczają, że uznają kompetencje Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć do otrzymywania i rozpatrywania korespondencji od lub w imieniu osób podlegających jego jurysdykcji, podających się za ofiary naruszenia postanowień Konwencji przez Meksykańskie Stany Zjednoczone.

Mexico

2 October 2020

Declaration under article 31:

In accordance with the provisions of article 31 (1) of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, the United Mexican States declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation of provisions of the Convention by the United Mexican States.

Niemcy

Zgodnie z artykułem 31 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem (CED) z dnia 20 grudnia 2006 r., Republika Federalna Niemiec oświadcza, że uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jurysdykcji Republiki Federalnej Niemiec, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia postanowień Konwencji przez Republikę Federalną Niemiec.

Zgodnie z artykułem 32 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem (CED) z dnia 20 grudnia 2006 r., Republika Federalna Niemiec oświadcza, że uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że Republika Federalna Niemiec nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.

Germany

In accordance with Article 31 of the International Convention for the Protection of all Persons from Enforced Disappearance (CED) of 20 December 2006, the Federal Republic of Germany declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to the jurisdiction of the Federal Republic of Germany claiming to be victims of a violation of provisions of this Convention by the Federal Republic of Germany.

In accordance with Article 32 of the International Convention for the Protection of all Persons from Enforced Disappearance (CED) of 20 December 2006, the Federal Republic of Germany declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications in which a State Party claims that the Federal Republic of Germany is not fulfilling its obligations under this Convention.

Peru

22 lipca 2016 r.

Oświadczenie na podstawie artykułu 31:

Zgodnie z artykułem 31 Międzynarodowej konwencji o ochronie wszelkich osób przed wymuszonymi zaginięciami Republika Peru oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć w zakresie otrzymywania i rozpatrywania korespondencji od lub w imieniu osób fizycznych podlegających jej jurysdykcji, podających się za ofiary naruszenia postanowień Konwencji przez Republikę Peru.

Peru

22 July 2016

Declaration under article 31:

In accordance with article 31 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearances, the Republic of Peru declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction, claiming to be victims of a violation of the provisions of the Convention by the Republic of Peru.

Portugalia

27 stycznia 2014 r.

„Republika Portugalska oświadcza, że uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć zgodnie z i dla celów artykułu 31 ustępu 1 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dwudziestego grudnia dwutysięcznego szóstego roku.”

„Republika Portugalska oświadcza, że uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięcia[ć] zgodnie z i dla celów artykułu 32 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, przyjętej w Nowym Jorku dwudziestego grudnia dwutysięcznego szóstego roku.”

Portugal

27 January 2014

“The Portuguese Republic declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances in accordance and for the purposes of Article 31, paragraph 1 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, adopted in New York, on the Twentieth of December of two thousand and six.”

“The Portuguese Republic declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearance[s] in accordance and for the purposes of Article 32 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, adopted in New York, on the Twentieth of December of two thousand and six.”

Republika Korei

Oświadczenie na podstawie artykułu 31:

Zgodnie z art. 31 Konwencji Republika Korei oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć do otrzymywania i rozpatrywania korespondencji od lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, podających się za ofiary naruszenia postanowień Konwencji niniejszej konwencji przez Republikę Korei.

Oświadczenie na mocy artykułu 32:

Zgodnie z art. 32 Konwencji Republika Korei oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swoich zobowiązań wynikających z niniejszej Konwencji.

Republic of Korea

Declaration under article 31:

In accordance with Article 31 of the Convention, the Republic of Korea declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation of provisions of this Convention by the Republic of Korea.

Declaration under article 32 :

In accordance with Article 32 of the Convention, the Republic of Korea declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention.

Serbia

„Republika Serbii uznaje kompetencję Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia przez Republikę Serbii postanowień Konwencji.”

„Republika Serbii uznaje kompetencję Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.”

Serbia

“The Republic of Serbia recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation by the Republic of Serbia of provisions of this Convention.”

“The Republic of Serbia recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention.”

Słowacja

Oświadczenie na podstawie artykułu 32

„Zgodnie z art. 32 Konwencji Republika Słowacka oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo-Strona twierdzi, że Republika Słowacka nie wypełnia swoich zobowiązań wynikających z niniejszej Konwencji.”

Oświadczenie na podstawie artykułu 31

„Zgodnie z art. 31 Konwencji Republika Słowacka oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć w zakresie otrzymywania i rozpatrywania korespondencji od lub w imieniu osób podlegających jurysdykcji Republiki Słowackiej, podających się za ofiary przestępstwa naruszenia przez Republikę Słowacką postanowień niniejszej Konwencji.”

Slovakia

Declaration under article 32

“In accordance with Article 32 of the Convention, the Slovak Republic declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications in which a State Party claims that the Slovak Republic is not fulfilling its obligations under this Convention.”

Declaration under article 31

“In accordance with Article 31 of the Convention, the Slovak Republic declares that it recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to the jurisdiction of the Slovak Republic claiming to be victims of a violation of provisions of this Convention by the Slovak Republic.”

Słowenia

Oświadczenie na podstawie artykułu 31:

„Zgodnie z art. 31 Międzynarodowej konwencji o ochronie wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem Republika Słowenii oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu na mocy wspomnianego artykułu do otrzymywania i rozpatrywania korespondencji od lub w imieniu osób fizycznych podlegających jej jurysdykcji, podających się za ofiary naruszeń przez Republikę Słowenii postanowień niniejszej Konwencji.”

Oświadczenie na mocy artykułu 32:

„Zgodnie z art. 32 Międzynarodowej konwencji o ochronie wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem Republika Słowenii oświadcza, że uznaje kompetencje Komitetu na mocy wspomnianego artykułu do przyjmowania i rozpatrywania korespondencji, w której Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo strona nie wypełnia swoich obowiązków wynikających z niniejszej Konwencji.”

Slovenia

Declaration under article 31:

“In accordance with Article 31 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, Republic of Slovenia declares that it recognizes the competence of the

Committee under the said Article to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction, claiming to be victims of violations by Republic of Slovenia of provisions of this Convention.”

Declaration under article 32:

“In accordance with Article 32 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, Republic of Slovenia declares that it recognizes the competence of the Committee under the said Article to receive and consider communications in which a State party claims that another State party is not fulfilling its obligations under this Convention.”

Sri Lanka

Oświadczenie na podstawie artykułu 32

„...Rząd [Demokratyczno-Socjalistycznej Republiki Sri Lanki] pragnie oświadczyć, zgodnie z art. 32 Konwencji, że uznaje kompetencje Komitetu do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo-Strona twierdzi, że inne Państwo-Strona nie wypełnia swoich obowiązków wynikających z niniejszej Konwencji”.

Sri Lanka

Declaration under article 32“... the Government [of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka] wishes to declare as per Article 32 of the Convention that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention”.

Szwajcaria

Oświadczenie na podstawie artykułu 31

Zgodnie z artykułem 31 Konwencji Szwajcaria uznaje kompetencje Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć w zakresie otrzymywania i rozpatrywania korespondencji od lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, które podają się za ofiary naruszenia postanowień niniejszej Konwencji przez Szwajcarię.

Oświadczenie na podstawie artykułu 32

Zgodnie z artykułem 32 Konwencji Szwajcaria uznaje kompetencje Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania korespondencji, w której Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swoich zobowiązań wynikających z Konwencji.

Switzerland

Declaration under article 31 In accordance with article 31 of the Convention, Switzerland recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation of provisions of this Convention by Switzerland.

Declaration under article 32 In accordance with article 32 of the Convention, Switzerland recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under the Convention.

Ukraina

14 sierpnia 2015 r.

Artykuł 31

„Odnosnie do artykułu 31 Konwencji Ukraina uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia przez Ukrainę jakichkolwiek postanowień Konwencji”.

Artykuł 32

„Odnosnie do artykułu 32 Konwencji Ukraina uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że inne Państwo Strona nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji”

Ukraine

14 August 2015

Article 31

“Regarding Article 31 of the Convention, Ukraine recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of violation of provisions of the Convention by Ukraine.”

Article 32

“Regarding Article 32 of the Convention, Ukraine recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications in which a State Party claims that another State Party is not fulfilling its obligations under the Convention.”

Urugwaj

Zgodnie z artykułem 31 ustępem 1 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, Wschodnia Republika Urugwaju uznaje kompetencję Komitetu do spraw Wymuszonych Zaginięć do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień przekazywanych przez lub w imieniu osób podlegających jej jurysdykcji, które twierdzą, że są ofiarami naruszenia przez to Państwo postanowień Konwencji.

...zgodnie z artykułem 32 Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, Wschodnia Republika Urugwaju uznaje kompetencję Komitetu [do spraw Wymuszonych Zaginięć] do przyjmowania i rozpatrywania zawiadomień, w których Państwo Strona twierdzi, że Państwo Urugwajskie nie wypełnia swych zobowiązań wynikających z Konwencji.

Uruguay

In accordance with article 31, paragraph 1, of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, the Eastern Republic of Uruguay recognizes the competence of the Committee on Enforced Disappearances to receive and consider communications submitted by or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be victims of a violation by that State of the provisions of that Convention.

...in accordance with article 32 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, the Eastern Republic of Uruguay recognizes the competence of the Committee [on Enforced Disappearances] to receive and consider communications in which a State party claims that the Uruguayan State is not fulfilling its obligations under that Convention.

Sprzeciw

Belgia

14 czerwca 2021 r.

Sprzeciw wobec zastrzeżenia Omanu do art. 33 Konwencji po przystąpieniu:

Królestwo Belgii szczegółowo rozpatrzyło zastrzeżenie złożone przez Sułtanat Omanu w dniu 12 czerwca 2020 r. do art. 33 Międzynarodowej Konwencji o ochronie wszelkich osób przed wymuszonymi zaginięciami, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r. (zwanej dalej „Konwencją”).

Królestwo Belgii zauważa, że zastrzeżenie ma na celu wykluczenie wszelkich wizyt Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć (zwanego dalej „Komitetem”) zgodnie z art. 33. Jednakże wizytacje, które Komitet zamierza odbyć na mocy art. 33 Konwencji, nie podlegają uprzedniemu uznaniu kompetencji Komitetu przez zainteresowane Państwo. Zgodnie z art. 33 Komitet jest właściwy do rozpatrywania zarzutów, opartych na wiarygodnych informacjach, dotyczących poważnych naruszeń Konwencji przez Państwo Stronę. Ustępy 2 i 4 stanowią, że Komitet może wdrożyć środki przewidziane w ust. 1 jedynie wówczas, gdy osiągnie porozumienie z danym Państwem Stroną. Chociaż Państwa-Strony mogą wnioskować o przełożenie lub odwołanie wizyty, nie mogą one co do zasady wykluczyć żadnej wizyty Komitetu na mocy artykułu 33.

Wizyty komitetów, o których mowa w art. 33, stanowią integralną część systemu ustanowionego przez Konwencję i istotny element jej wdrażania. Nie uznając kompetencji przyznanych Komitetowi na mocy art. 33, Sułtanat Omanu w nieuzasadniony sposób ogranicza kompetencje Komitetu, które są nieodłącznie związane z Konwencją.

Królestwo Belgii uważa zatem, że zastrzeżenie to jest sprzeczne z przedmiotem i celem Konwencji. Królestwo Belgii pragnie przypomnieć, że zgodnie z art. 19 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów państwo nie może formułować zastrzeżenia niezgodnego z przedmiotem i celem traktatu.

W konsekwencji Królestwo Belgii sprzeciwia się powyższemu zastrzeżeniu Sułtanatu Omanu do Międzynarodowej konwencji o ochronie wszelkich h osób przed wymuszonymi zaginięciami. Zastrzeżenie to nie stoi na przeszkodzie wejściu w życie Konwencji pomiędzy Belgią a Omanem.

Belgium

14 June 2021

Objection to the reservation made by Oman to Article 33 of the Convention upon accession:

The Kingdom of Belgium has carefully examined the reservation made by the Sultanate of Oman on 12 June 2020 to Article 33 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, done at New York on 20 December 2006 (hereinafter “the Convention”).

The Kingdom of Belgium notes that the reservation aims to exclude any visits by the Committee on Enforced Disappearances (hereinafter “the Committee”) pursuant to Article 33. However, visits which the Committee intends to make under Article 33 of the Convention are not subject to prior recognition of the competence of the Committee by the State concerned. Under Article 33, the Committee is competent to consider allegations, based on credible information, of serious violations of the Convention by a State Party. Paragraphs 2 and 4 specify that the Committee may only implement the measures provided for in

paragraph 1 if it reaches agreement with the State Party concerned. While States Parties may request the postponement or cancellation of a visit, they cannot exclude as a matter of principle any visit by the Committee under Article 33.

Committee visits of the kind provided for in Article 33 are an integral part of the system established by the Convention and an essential element of its implementation. By not recognizing the competence which Article 33 confers on the Committee, the Sultanate of Oman is unduly limiting the Committee's competence, which is inherent in the Convention.

The Kingdom of Belgium therefore considers that this reservation is contrary to the object and purpose of the Convention. The Kingdom of Belgium wishes to recall that, under the terms of Article 19 of the Vienna Convention on the Law of Treaties, a State cannot formulate a reservation that is incompatible with the object and purpose of a treaty.

Consequently, the Kingdom of Belgium objects to the above-mentioned reservation made by the Sultanate of Oman to the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance. This objection does not preclude the entry into force of the Convention as between Belgium and Oman.

Finlandia

W odniesieniu do zastrzeżenia do artykułu 33 złożonego przez Oman w chwili przystąpienia:

„...Rząd Republiki Finlandii dokładnie zbadał zastrzeżenie złożone przez Rząd Sułtanatu Omanu do artykułu 33 Międzynarodowej Konwencji o ochronie wszelkich osób przed wymuszonymi zaginięciami (zwanej dalej „Konwencją”).

Rząd Republiki Finlandii zauważa, że kompetencje Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć na mocy art. 33 Konwencji nie są uzależnione od ogólnego uznania przez Państwo Stronę. Rząd Republiki Finlandii uważa, że wizyty Komitetu przewidziane w art. 33 Konwencji stanowią zasadniczą część wdrażania Konwencji. Ogólne wyłączenie kompetencji Komitetu w przypadku podejrzenia poważnego naruszenia postanowień Konwencji nadmiernie ogranicza kompetencje Komitetu i budzi wątpliwości co do zaangażowania Sułtanatu Omanu w przedmiot i cel Konwencji.

Rząd Republiki Finlandii uważa zatem, że powyższe zastrzeżenie jest niezgodne z przedmiotem i celem Konwencji i w związku z tym nie jest dozwolone na mocy art. 19 lit. c) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów.

W związku z tym Rząd Republiki Finlandii sprzeciwia się zastrzeżeniu Rządu Sułtanatu Omanu do artykułu 33 Konwencji. Sprzeciw ten nie wyklucza wejścia w życie Konwencji między Republiką Finlandii a

Sułtanatem Omanu. W ten sposób Konwencja zacznie obowiązywać między obydwojma państwami, a Sułtanat Omanu nie będzie mógł korzystać z wyżej wymienionego zastrzeżenia.”

Finland

With regard to the reservation to article 33 made by Oman upon accession:

“... The Government of the Republic of Finland has carefully examined the reservation made by the Government of the Sultanate of Oman to Article 33 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance (hereinafter “the Convention”).

The Government of the Republic of Finland notes that the competence of the Committee on Enforced Disappearances under Article 33 of the Convention is not conditional upon general recognition by the State Party. The Government of the Republic of Finland considers that Committee visits provided for in Article 33 of the Convention form an essential part of the implementation of the Convention. A general exclusion of the Committee’s competence in case of suspicion of serious violation of the provisions of the Convention unduly restricts the Committee’s competence and casts doubts on the commitment of the Sultanate of Oman to the object and purpose of the Convention.

The Government of the Republic of Finland thus considers that the above-mentioned reservation is incompatible with the object and purpose of the Convention and is accordingly not permitted under Article 19 (c) of the Vienna Convention on the Law of Treaties.

Therefore, the Government of the Republic of Finland objects to the reservation made by the Government of the Sultanate of Oman to Article 33 of the Convention. This objection shall not preclude the entry into force of the Convention between the Republic of Finland and the Sultanate of Oman. The Convention will thus become operative between the two states without the Sultanate of Oman benefitting from the aforementioned reservation.”

Francja

15 czerwca 2021 r.

Sprzeciw wobec zastrzeżenia do artykułu 33 Konwencji złożonego przez Oman w chwili przystąpienia:

... Rząd Republiki Francuskiej dokładnie zbadał zastrzeżenie złożone przez Sułtanat Omanu w związku z jego przystąpieniem do Międzynarodowej konwencji o ochronie wszelkich osób przed wymuszonymi zaginięciami, wyrażone w następujący sposób: „Rząd Sułtanatu Omanu nie uznaje kompetencji Komitetu w sprawach wymuszonych zaginięć przewidzianych w artykule 33 wyżej wymienionej Konwencji.”

Przedmiotem i celem Konwencji jest zapobieganie wymuszonym zaginięciom i zwalczanie bezkarności za przestępstwo wymuszonych zaginięć. Na mocy artykułu 26 Konwencji ustanawia się Komitet ds. Wymuszonych Zaginięć, składający się z 10 ekspertów wybranych przez Państwa Strony, w celu wdrożenia postanowień Konwencji. Komitet stanowi podstawowy mechanizm Konwencji.

Zastrzeżenie zgłoszone przez Sułtanat Omanu odnosi się zatem do podstawowej funkcji Komitetu – w istocie mającej charakter operacyjny i praktyczny – polegającej na zapobieganiu i zwalczaniu bezkarności w przypadku przestępstwa wymuszonych zaginięć. Ponadto Państwa-Strony, które mają zostać odwiedzone przez Komitet, zachowują możliwość zwrócenia się do Komitetu o przełożenie lub odwołanie wizyty. Nie ma zatem podstaw do odrzucenia, w drodze zastrzeżenia, mechanizmu współpracy mającego na celu realizację celów Konwencji.

Rząd Republiki Francuskiej przypomina, że zgodnie ze zwyczajowym prawem międzynarodowym skodyfikowanym w Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów z dnia 23 maja 1969 r. zastrzeżenie niezgodne z przedmiotem i celem Konwencji nie jest dozwolone.

W związku z powyższym Rząd Republiki Francuskiej sprzeciwia się zastrzeżeniu Sułtanatu Omanu. Niniejszy sprzeciw nie stoi jednak na przeszkodzie wejściu w życie Konwencji pomiędzy Republiką Francuską a Sułtanatem Omanu.

15 June 2021

France

Objection to the reservation to Article 33 of the Convention made by Oman upon accession: ... the Government of the French Republic has carefully examined the reservation made by the Sultanate of Oman upon its accession to the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, expressed as follows: “the Government of the Sultanate of Oman does not recognize the competence of the Committee in cases of enforced disappearances provided in article 33 of the aforementioned Convention.”

The object and purpose of the Convention is to prevent enforced disappearances and to combat impunity for the crime of enforced disappearance. By virtue of article 26 of the Convention, a Committee on Enforced Disappearances, consisting of 10 experts elected by the States Parties, is established to implement the provisions of the Convention. The Committee is a core mechanism of the Convention.

The reservation made by the Sultanate of Oman thus relates to a core function of the Committee – indeed, one that is operational and practical in nature– in preventing and combatting impunity for the crime of enforced disappearance. Moreover, States Parties that are to be visited by the Committee retain the

option of asking the Committee to postpone or cancel the visit. There are therefore no grounds for rejecting, by means of the reservation, a cooperation mechanism intended to fulfil the purposes of the Convention.

The Government of the French Republic recalls that, according to customary international law as codified in the Vienna Convention on the Law of Treaties of 23 May 1969, a reservation incompatible with the object and purpose of the Convention shall not be permitted.

The Government of the French Republic therefore objects to the reservation made by the Sultanate of Oman. The present objection does not, however, prevent the entry into force of the Convention between the French Republic and the Sultanate of Oman.

Niemcy

13 stycznia 2021 r.

W odniesieniu do zastrzeżenia złożonego przez Oman w chwili przystąpienia:

Rząd Republiki Federalnej Niemiec dokładnie rozpatrzył zastrzeżenie złożone przez Rząd Sułtanatu Omanu w dniu 12 czerwca 2020 r. do art. 33 Międzynarodowej konwencji z dnia 20 grudnia 2006 r. o ochronie wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem (zwaną dalej „Konwencją Międzynarodową”).

(i) Trybunał zauważa, że zobowiązania Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć (zwanego dalej „Komitetem”) na mocy art. 33 Międzynarodowej konwencji nie są uzależnione od ogólnego uznania kompetencji Komitetu przez Państwo Stronę. Przeciwnie, jego kompetencje wynikające z tego przepisu związane są z wyjaśnianiem zarzutów poważnych naruszeń Konwencji w oparciu o wiarygodne informacje otrzymane przez Komisję. Artykuł 33 ustępy 2 i 4 wyjaśnia, że Komitet może zastosować środki, o których mowa w ustępie 1, tylko jeśli osiągnie porozumienie z danym Państwem Stroną w indywidualnych przypadkach.

Komitet musi także uzyskać zgodę Państwa-Strony na podjęcie środków na mocy artykułu 33, nawet jeżeli Państwo-Strona ogólnie zaakceptowało kompetencje Komitetu na mocy artykułów 31 i 32. Jednakże, podobnie jak w przypadku prowadzenia działań na podstawie artykułu 34, co do zasady nie można wykluczyć kompetencji Komitetu na podstawie art. 33.

(ii) Zastrzeżenie złożone przez Rząd Sułtanatu Omanu jest niedopuszczalne na mocy artykułu 19 (c) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, ponieważ jest niezgodne z przedmiotem i celem traktatu. Przedmiotem i celem Międzynarodowej Konwencji jest nadanie Komitetowi, w przypadku podejrzenia, opartego na wiarygodnych informacjach, poważnego naruszenia Międzynarodowej Konwencji, kompetencji, za zgodą Państwa Strony, do zwrócenia się w indywidualnym przypadku - na podstawie przypadku jednego lub więcej członków Komitetu do odbycia wizyty i złożenia sprawozdania Komitetowi z

wizyty, aby umożliwić Komitetowi przekazanie uwag i zaleceń zainteresowanemu Państwu Stronie na podstawie uzyskanych informacji. Nie uznając kompetencji Komitetu nieodłącznie związanych z Międzynarodową konwencją, Rząd Sułtanatu Omanu w nieuzasadniony sposób ogranicza kompetencje Komitetu, które co do zasady istnieją na mocy art. 33 Międzynarodowej Konwencji.

(iii) Rząd Republiki Federalnej Niemiec sprzeciwia się zastrzeżeniu artykułu 33 Międzynarodowej Konwencji.

Germany

13 January 2021

With regard to the reservation made by Oman upon accession:

The Government of the Federal Republic of Germany has carefully examined the reservation made by the Government of the Sultanate of Oman on June 12, 2020 to Article 33 of the International Convention of December 20, 2006 for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance (hereinafter referred to as “the International Convention”)

(i) It notes that undertakings by the Committee on Enforced Disappearances (hereinafter referred to as the “the Committee”) under Article 33 of the International Convention are not conditional upon a general recognition of the Committee’s competence by the State party. Rather, its competence under that provision is related to the elucidation of allegations of serious violations of the Convention, based on reliable information received by the Committee. Article 33, paragraphs 2 and 4, clarify that the Committee may carry out the measures referred to in paragraph 1 only if it reaches agreement with the State Party concerned on a case-by-case basis.

The Committee must also seek the consent of the State Party to take measures under Article 33, even if the State party has generally accepted the Committee’s competence under Articles 31 and 32. However, just as in the case of the conduct of measures under Article 34, the competence of the Committee under Article 33 cannot be excluded as a matter of principle.

(ii) The reservation made by the Government of the Sultanate of Oman is inadmissible under article 19(c) of the Vienna Convention on the Law of Treaties because it is incompatible with the object and purpose of the treaty. The object and purpose of the International Convention is to give the Committee, in cases of suspicion, based on reliable information, of a serious violation of the International Convention, the competence, with the consent of the State party to request on a case-by-case basis one or more members of the Committee to undertake a visit and to report to the Committee on the visit, in order to enable the Committee to communicate observations and recommendations to the State party concerned on the basis

of the information obtained. By not recognizing the competence of the Committee, which is inherent in the International Convention, the Government of the Sultanate of Oman is unduly restricting the Committee's competence, which exists as a matter of principle under Article 33 of the International Convention.

(iii) The Government of the Federal Republic of Germany objects to the reservation to Article 33 of the International Convention.

Holandia

9 czerwca 2021 r.

W odniesieniu do zastrzeżenia złożonego przez Oman w chwili przystąpienia:

„Rząd Królestwa Niderlandów szczegółowo zapoznał się z zastrzeżeniem złożonym przez Rząd Sułtanatu Omanu w dniu 12 czerwca 2020 r. w związku z przystąpieniem do Międzynarodowej konwencji o ochronie wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem, odnoszącym się do jej art. 33.

Kompetencje Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć na mocy artykułu 33 – w przeciwieństwie do jego kompetencji na mocy artykułów 31 i 32 – nie są uzależnione od ogólnego uznania przez poszczególne Państwa-Strony. Wizyta zgodnie z artykułem 33 wymaga uprzedniej konsultacji z zainteresowanym Państwem Stroną i powiadomienia na piśmie (paragrafy 1-2); ponadto, na uzasadniony wniosek Państwa Strony, Komitet może podjąć decyzję o przełożeniu lub odwołaniu swojej wizyty (ust. 3). Dlatego artykuł 33 odnosi się jedynie do wizyt i zaangażowania zainteresowanego Państwa Strony w indywidualnych przypadkach. Co do zasady nie można wykluczyć kompetencji Komitetu na podstawie art. 33.

Rząd Królestwa Niderlandów uważa ogólne wyłączenie kompetencji Komitetu na mocy artykułu 33 Konwencji, jak wyrażono w zastrzeżeniu Sułtanatu Omanu, za nadmierne ograniczenie kompetencji Komitetu na mocy Konwencji. Takie zastrzeżenie jednostronnie ogranicza zakres Konwencji, sprzecznie z jej przedmiotem i celem, jakim jest zapobieganie wymuszonym zaginięciom i zwalczanie bezkarności za przestępstwo wymuszonych zaginięć, a także kompetencja Komitetu na mocy art. 33 do sprawdzania wiarygodnych informacji na temat poważnych naruszeń Konwencji do tych celów.

Rząd Królestwa Niderlandów przypomina, że zgodnie ze zwyczajowym prawem międzynarodowym skodyfikowanym w artykule 19 (c) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, zastrzeżenia niezgodne z przedmiotem i celem Konwencji są niedopuszczalne.

W związku z tym Rząd Królestwa Niderlandów sprzeciwia się zastrzeżeniu Sułtanatu Omanu dotyczącemu artykułu 33 Międzynarodowej konwencji o ochronie wszelkich osób przed wymuszonymi zaginięciami. Sprzeciw ten nie wyklucza wejścia w życie Konwencji między Królestwem Niderlandów a Sułtanatem Omanu”.

Netherlands

9 June 2021

With regard to the reservation made by Oman upon accession:

“The Government of the Kingdom of the Netherlands has carefully examined the reservation made by the Government of the Sultanate of Oman upon accession to the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance on 12 June 2020, relating to article 33 thereof.

The competence of the Committee on Enforced Disappearances under article 33 – as opposed to its competence under articles 31 and 32 – is not conditional upon general recognition by individual State Parties. A visit under article 33 requires prior consultation with the State Party concerned and notification in writing (paragraphs 1-2); moreover, upon a substantiated request by the State Party, the Committee may decide to postpone or cancel its visit (paragraph 3). Therefore, article 33 only refers to visits and the involvement of the State Party concerned on a case-by-case basis. The competence of the Committee under article 33 cannot be excluded as a matter of principle.

The Government of the Kingdom of the Netherlands considers a general exclusion of the Committee’s competence under article 33 of the Convention, as conveyed in the reservation of the Sultanate of Oman, an unduly restriction of the Committee’s competence under the Convention. Such reservation unilaterally limits the scope of the Convention, contrary to its object and purpose of preventing enforced disappearances and combatting impunity for the crime of enforced disappearance, and the competence of the Committee under article 33 to verify reliable information on serious violations of the Convention to these ends.

The Government of the Kingdom of the Netherlands recalls that, according to customary international law as codified in article 19 (c) of the Vienna Convention on the Law of Treaties, reservations incompatible with the object and purpose of a Convention are not permissible.

The Government of the Kingdom of the Netherlands therefore objects to the reservation of the Sultanate of Oman relating to article 33 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance. This objection shall not preclude the entry into force of the Convention between the Kingdom of the Netherlands and the Sultanate of Oman.”

Portugalia

14 czerwca 2021 r.

Sprzeciw wobec zastrzeżenia Omanu do art. 33 Konwencji po przystąpieniu:

„Rząd Republiki Portugalskiej rozpatrzył zastrzeżenie złożone przez Rząd Sułtanatu Omanu w dniu 12 czerwca 2020 r. do art. 33 Międzynarodowej konwencji o ochronie wszelkich osób przed wymuszonymi zaginięciami, przyjętej w Nowym Jorku dnia 20 grudnia 2006 r. (zwana dalej „Konwencją”).

Po pierwsze, Rząd Republiki Portugalskiej zauważa, że zastrzeżenie, poprzez które Państwo Strona zasadniczo wyklucza działanie Komitetu ds. Wymuszonych Zaginięć (zwanego dalej „Komitetem”) na podstawie art. 33, stoi w sprzeczności z systematyczną interpretacją Konwencji.

Artykuły 31 i 32 Konwencji przewidują przypadki, w których państwo może oświadczyć, że ogólnie uznaje kompetencje Komitetu w określonych celach. I odwrotnie, ewentualne działania Komitetu na mocy art. 33 Konwencji nie są uzależnione od takiego uznania kompetencji; wręcz przeciwnie, z konieczności opiera się ona na ocenie [każdego przypadku z osobna].

Artykuł 33 ustanawia procedury, zgodnie z którymi Komitet może – pod pewnymi warunkami i w celu przedstawienia uwag i zaleceń – przeprowadzić wizytę w Państwie-Stronie, jeżeli otrzyma wiarygodne informacje wskazujące, że to Państwo-Strona poważnie narusza postanowienia Konwencji. Takie ewentualne działanie Komitetu podlega łącznym warunkom określonym w art. 33:

- i) Komitet musiałby otrzymać wiarygodne informacje wskazujące, że Państwo-Strona poważnie narusza postanowienia Konwencji;
- ii) Komitet musiałby konsultować się z danym Państwem Stroną w sprawie otrzymanych informacji;
- iii) Dopiero wtedy, po podjęciu takiej decyzji, Komitet może zażądać od jednego lub większej liczby swoich członków odbycia wizyty i niezwłocznego złożenia jej sprawozdania (tj. przeprowadzenie wizyty przez Komitet nie jest obowiązkowe);
- iv) Aby taka wizyta mogła się odbyć, zainteresowane Państwo-Strona musi się na nią zgodzić, po uprzednim powiadomieniu przez Komitet na piśmie o zamiarze zorganizowania wizyty, ze wskazaniem składu delegacji i cel wizyty. Zasady wizyty określają Komitet i zainteresowane Państwo-Strona.

W konsekwencji, nawet w przypadkach, gdy Państwo-Strona zadeklarowało przyjęcie kompetencji Komitetu w związku z artykułem 31 i/lub artykułem 32 Konwencji, działanie Komitetu na podstawie artykułu 33 nadal podlega tym warunkom, w tym wyrażonej zgody zainteresowanego Państwa-Strony.

Po drugie, Rząd Republiki Portugalskiej przypomina, że zgodnie ze zwyczajowym prawem międzynarodowym skodyfikowanym w artykule 19 litera c) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, zastrzeżenia niezgodne z przedmiotem i celem Konwencji nie są dopuszczalne.

Ewentualne działanie Komitetu na mocy art. 33 stanowi istotny mechanizm ochrony osób przed wymuszonym zaginięciem jako ważna procedura monitorowania przewidziana w Konwencji.

Przedmiot i cel traktatu należy rozumieć z perspektywy funkcjonalnej, tj. obejmującej nie tylko zasady przewodnie i ogólne cele traktatu, ale także wszystkie mechanizmy i procedury ustanowione dla realizacji tych celów.

Przedmiotem i celem Konwencji jest ochrona wszelkich osób przed wymuszonymi zaginięciami, a Konwencja zapewnia mechanizmy i procedury – w tym możliwe działania Komitetu na mocy art. 33 – mające na celu zapobieganie i łagodzenie naruszeń praw i wolności chronionych na mocy Konwencji.

Zatem zastrzeżenie, poprzez które Państwo-Strona zasadniczo wyklucza działanie Komitetu na podstawie art. 33, jest co do zasady niezgodne z przedmiotem i celem Konwencji.

Artykuł 33 ustanawia możliwą (nieobowiązkową) procedurę monitorowania przez Komitet w przypadkach wiarygodnie zarzucanych poważnych naruszeń Konwencji. Ta procedura monitorowania obejmuje wizyty jednego lub większej liczby członków Komitetu w danym Państwie-Stronie, wizyty, na które zezwala się w indywidualnych przypadkach. Jeżeli wizyta się odbędzie, jej efektem będą spostrzeżenia i zalecenia Komitetu.

W tym względzie Rząd Republiki Portugalskiej uważa, że zastrzeżenie to, w zakresie, w jakim ma na celu ogólne wykluczenie ewentualnych działań Komitetu na podstawie art. 33 Konwencji, jest niedopuszczalne, ponieważ jest niezgodne z przedmiotem i celem Konwencji.

W związku z tym Rząd Republiki Portugalskiej sprzeciwia się temu zastrzeżeniu.

Niezależnie od tego sprzeciw ten nie stanowi przeszkody dla wejścia w życie Konwencji między Republiką Portugalską a Sułtanatem Omanu.”.

Portugal

14 June 2021

Objection to the reservation made by Oman to Article 33 of the Convention upon accession:

The Government of the Portuguese Republic has examined the reservation made by the Government of the Sultanate of Oman on 12 June 2020 to Article 33 of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, adopted in New York, on 20 December 2006 (henceforth referred to as “the Convention”).

Firstly, the Government of the Portuguese Republic notes that a reservation through which a State Party generally excludes action by the Committee on Enforced Disappearances (henceforth referred to as “the Committee”) under Article 33 defies a systematic interpretation of the Convention.

Articles 31 and 32 of the Convention provide for the cases where a State may declare to generally recognise the competence of the Committee for certain purposes. Conversely, possible action by the Committee

under Article 33 of the Convention is not reliant on such a recognition of competence; on the contrary, it necessarily rests on a [case-by-case] assessment.

Article 33 establishes procedures for the Committee to – subject to certain conditions and with a view to provide observations and recommendations – conduct a visit to a State Party if it receives reliable information indicating that said State Party is seriously violating the provisions of the Convention. Such possible action by the Committee is subject to cumulative conditions under Article 33:

- i) The Committee must have received reliable information indicating that a State Party is seriously violating the provisions of the Convention;
- ii) The Committee must consult the State Party concerned on that received information;
- iii) Only then, having decided to do so, may the Committee request one or more of its members to undertake a visit and report back to it without delay (i.e., it is not mandatory for the Committee to conduct the visit);
- iv) For that visit to take place, the State Party concerned needs to agree to it, having been prior[ly] notified by the Committee, in writing, of the intention to organize a visit, indicating the composition of the delegation and the purpose of the visit. The modalities of the visit are defined by the Committee and the State Party concerned.

Consequently, even in the cases where a State Party has declared to accept the competence of the Committee in relation to Article 31 and/or Article 32 of the Convention, action by the Committee under Article 33 is still subject to those conditions, including the express consent by the State Party concerned.

Secondly, the Government of the Portuguese Republic recalls that, according to customary international law codified under subparagraph c) of Article 19 of the Vienna Convention on the Law of Treaties, reservations that are incompatible with the object and purpose of the Convention shall not be permitted. Possible action by the Committee under Article 33 is an essential mechanism to the protection of persons from enforced disappearance, as an important monitoring procedure of the Convention. The object and purpose of a treaty should be understood from a functional perspective, i.e., including not only the guiding principles and general objectives of the treaty, but also all the mechanisms and procedures established for the prosecution of said objectives.

The object and purpose of the Convention is the protection of all persons from enforced disappearances and the Convention provides mechanisms and procedures – including the possible action by the Committee under Article 33 – aimed at preventing and mitigating violations of the rights and freedoms protected under the Convention.

Thus, a reservation through which a State Party generally excludes action by the Committee under Article 33 as a matter of principle is incompatible with the object and purpose of the Convention. Article 33 establishes a possible (non-mandatory) monitoring procedure by the Committee in cases of reliably alleged serious violations of the Convention. That monitoring procedure entails visits of one or more member of the Committee to the State Party concerned, visits that are authorized on a case-by-case basis. Should a visit take place, its outcome are observations and recommendations by the Committee. In this regard, the Government of the Portuguese Republic considers that this reservation, insofar as seeks to generally exclude possible action by the Committee under Article 33 of the Convention, is inadmissible for being incompatible with the object and purpose of the Convention. Hence, the Government of the Portuguese Republic objects to this reservation.

Notwithstanding, this objection shall not preclude the entry into force of the Convention between the Portuguese Republic and the Sultanate of Oman.”

Szwajcaria

11 czerwca 2021 r.

Sprzeciw wobec zastrzeżenia złożonego przez Oman do art. 33 Konwencji po przystąpieniu

Szwajcarska Rada Federalna rozpatrzyła pierwsze zastrzeżenie złożone przez Sułtanat Omanu w związku z jego przystąpieniem do Międzynarodowej konwencji o ochronie wszelkich osób przed wymuszonym zaginięciem z dnia 20 grudnia 2006 r., wyrażone w następujący sposób: „Po pierwsze, Rząd Sułtanatu Omanu nie uznaje kompetencji Komitetu w sprawach wymuszonych zaginięć przewidzianych w artykule 33 ww. Konwencji.”

Szwajcarska Rada Federalna przypomina, że kompetencje Komitetu określone w artykule 33 Konwencji są kompetencjami wiążącymi, które nie wymagają uprzedniego uznania przez Państwa-Strony. Szwajcarska Rada Federalna uważa, że zastrzeżenie złożone przez Sułtanat Omanu – skutkujące generalnym wykluczeniem jakiegokolwiek wizyty Komitetu w Omanie w przypadku zarzutów o poważne naruszenia postanowień Konwencji opartych na wiarygodnych informacjach – narusza zasadę podstawowych elementów Konwencji, które są niezbędne dla jej ogólnej równowagi, w sposób podważający jej uzasadnienie. W konsekwencji zastrzeżenie złożone przez Sułtanat Omanu jest niezgodne z przedmiotem i celem Konwencji.

We wspólnym interesie państw leży, aby wszystkie strony szanowały instrumenty, których zdecydowały się stać stronami, co do ich przedmiotu i celu oraz aby państwa były przygotowane do wypełniania swoich zobowiązań traktatowych.

W związku z tym Szwajcarska Rada Federalna sprzeciwia się zastrzeżeniu złożonemu przez Sułtanat Omanu. Sprzeciw ten nie stoi na przeszkodzie wejściu w życie Konwencji w całości między Szwajcarią a Sułtanatem Omanu.

Switzerland

11 June 2021

Objection to the reservation made by Oman to Article 33 of the Convention upon accession

The Swiss Federal Council has examined the first reservation made by the Sultanate of Oman upon its accession to the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance of 20 December 2006, expressed as follows: "Firstly, the Government of the Sultanate of Oman does not recognize the competence of the Committee in cases of enforced disappearances provided in article 33 of the aforementioned Convention."

The Swiss Federal Council recalls that the competence of the Committee under article 33 of the Convention is a binding competence that does not require prior recognition by the States parties. The Swiss Federal Council considers that the reservation made by the Sultanate of Oman – which has the effect of generally ruling out any visit by the Committee to Oman in case of allegations of serious violations of the provisions of the Convention based on credible information – violates one of the essential elements of the Convention, which is necessary for its overall balance, in such a way as to compromise its rationale. Consequently, the reservation made by the Sultanate of Oman is incompatible with the object and purpose of the Convention.

It is in the common interest of States that instruments to which they have chosen to become parties are respected by all the parties, as to their object and purpose, and that States are prepared to comply with their treaty obligations.

The Swiss Federal Council therefore objects to the reservation made by the Sultanate of Oman. This objection does not prevent the entry into force of the Convention, in its entirety, between Switzerland and the Sultanate of Oman.

za zgodność tłumaczenia z oryginałem:

Przemysław Domagała, Zastępca Dyrektora Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Praw Człowieka
Ministerstwa Sprawiedliwości

LISTA PAŃSTW SYGNATARIUSZY I STRON

MIĘDZYNARODOWEJ KONWENCJI W SPRAWIE OCHRONY WSZELKICH OSÓB PRZED WYMUSZONYM ZAGINIĘCIEM, PRZYJĘTEJ W NOWYM JORKU DNIA 20 GRUDNIA 2006 R.

<u>Państwo</u>	Podpisanie	Ratyfikacja/przystąpienie (p)
Albania	06.02.2007	08.11.2007
Algieria	06.02.2007	
Angola	24.09.2014	
Argentyna	06.09.2007	14.12.2007
Armenia	10.04.2007	24.01.2011
Austria	06.02.2007	07.06.2012
Azerbejdżan	06.02.2007	
Belgia	06.02.2007	02.06.2011
Belize		14.08.2015 (p)
Benin	19.03.2010	02.11.2017
Boliwia	06.02.2007	17.12.2008
Bośnia i Hercegowina	06.02.2007	30.03.2012
Brazylia	06.02.2007	29.11.2010
Bułgaria	24.09.2008	
Burkina Faso	06.02.2007	03.12.2009
Burundi	06.02.2007	
Chile	06.02.2007	08.12.2009
Chorwacja	06.02.2007	31.01.2022
Cypr	06.02.2007	
Czad	06.02.2007	
Czarnogóra	06.02.2007	20.09.2011
Czechy	19.12.2016	08.02.2017

Dania	25.08.2007	13.01.2022
Dominika		13.05.2019 (p)
Ekwador	24.05.2007	20.10.2009
Eswatini	25.09.2007	
Finlandia	06.02.2007	24.03.2023
Fidzi		19.08.2019 (p)
Francja	06.02.2007	23.09.2008
Gabon	25.09.2007	19.01.2011
Gambia	20.09.2017	28.09.2018
Ghana	06.02.2007	
Grecja	01.10.2008	09.07.2015
Grenada	06.02.2007	
Gwatemala	06.02.2007	
Gwinea Bissau	24.09.2013	
Haiti	06.02.2007	
Hiszpania	27.09.2007	24.09.2009
Holandia (Niderlandy)	29.04.2008	23.03.2011
Honduras	06.02.2007	01.04.2008
Islandia	01.10.2008	
Indie	06.02.2007	
Indonezja	27.09.2010	
Irak		23.11.2010 (p)
Irlandia	29.03.2007	
Japonia	06.02.2007	23.07.2009
Kambodża		27.06.2013 (p)
Kamerun	06.02.2007	
Kazachstan		27.02.2009 (p)

Kenia	06.02.2007	
Kolumbia	27.09.2007	11.07.2012
Komory	06.02.2007	
Kongo	06.02.2007	
Kostaryka	06.02.2007	16.02.2012
Kuba	06.02.2007	02.02.2009
Laos	29.09.2008	
Liban	06.02.2007	
Lesoto	22.09.2010	06.12.2013
Liechtenstein	01.10.2007	
Litwa	06.02.2007	14.08.2013
Luksemburg	06.02.2007	01.04.2022
Macedonia Północna	06.02.2007	
Madagaskar	06.02.2007	
Malawi		14.07.2017 (p)
Malediwy	06.02.2007	31.07.2023
Mali	06.02.2007	01.07.2009
Malta	06.02.2007	27.03.2015
Maroko	06.02.2007	14.05.2013
Mauretania	27.09.2011	03.10.2012
Meksyk	06.02.2007	18.03.2008
Mołdawia	06.02.2007	
Monako	06.02.2007	
Mongolia	06.02.2007	12.02.2015
Mozambik	24.12.2008	
Niemcy	26.09.2007	24.09.2009
Niger	06.02.2007	24.07.2015

Nigeria		27.07.2009 (p)
Norwegia	21.12.2007	22.08.2019
Oman		12.06.2020 (p)
Palau	20.09.2011	
Panama	25.09.2007	24.06.2011
Paragwaj	06.02.2007	03.08.2010
Peru		26.09.2012 (p)
Polska	25.06.2013	
Portugalia	06.02.2007	27.01.2014
Republika Dominikany	26.09.2018	
Republika Korei		04.01.2023 (p)
Republika Południowej Afryki		14.05.2024 (p)
Republika Środkowoafrykańska		11.10.2016 (p)
Rumunia	03.12.2008	
Saint Vincent i Grenadyny	29.03.2010	
Samoa	06.02.2007	27.11.2012
Senegal	06.02.2007	11.12.2008
Serbia	06.02.2007	18.05.2011
Seszele		18.01.2017 (p)
Sierra Leone	06.02.2007	
Słowacja	26.09.2007	15.12.2014
Słowenia	26.09.2007	15.12.2021
Sri Lanka	10.12.2015	25.05.2016
Sudan		10.08.2021 (p)
Szwajcaria	19.01.2011	02.12.2016
Szwecja	06.02.2007	
Tajlandia	09.01.2012	14.05.2024

Tanzania	29.09.2008	
Togo	27.10.2010	21.07.2014
Tunezja	06.02.2007	29.06.2011
Uganda	06.02.2007	
Ukraina		14.08.2015 (p)
Urugwaj	06.02.2007	04.03.2009
Vanuatu	06.02.2007	
Wenezuela	21.10.2008	
Włochy	03.07.2007	08.10.2015
Wybrzeże Kości Słoniowej		06.06.2024 (p)
Wyspy Zielonego Przylądka	06.02.2007	20.12.2022
Zambia	27.09.2010	04.04.2011